

Η ΦΥΣΙΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΘΕΙΑΝ ΤΡΑΓΩΔΙΑΝ

«ΤΟ ΑΙΜΑ ΤΟΥ ΑΕΘΟΥ ΕΠΙ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΗΣ ΥΜΩΝ»

ΕΠΙ ΤΗ ΑΝΑΣΤΑΣΕΙ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ

«ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ»

Ο φαιδρὸν τούτο καὶ παρρηγορον προσφώνημα ὁ διὰ Χριστοῦ λελυτρωμένος κόσμος ἐξακολουθεῖ ἐπαναλαμβάνων κατ' ἔτος, καὶ θὰ ἐξακολουθῇ εἰς αἰῶνας ἀτελευτήτους. Διότι ὁ τὰ δεσμὰ τοῦ θανάτου διαρρήξας Λυτρωτής, καὶ ἐκ τοῦ τάφου ὡς ἐκ παστάδος προελθὼν, οὐκέτι ἀποθνήσκει, «θάνατος αὐτοῦ οὐκέτι κυριεύει». Ἄρα καὶ ἡ ἐνδοξὸς αὐτοῦ ἐκ νεκρῶν ἀνάστασις ἔσεται αἰωνίως καὶ ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις τὸ μᾶλλον προσφιλέας καὶ χαρμόσυτον ἄγγελμα.

«Φῶς εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθα».

Διὰ τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀναστάσεως ἐπῆλθεν ἡ τοῦ ἁμαρτωλοῦ καὶ σεσηπότος κόσμου ἀνακαίνισις καὶ πρὸς τὰ κρείττω ποδηγέτησις, καὶ ἐφώτισθη ἡ πλανωμένη ἀνθρωπότης δι' ἐκπάλου φωτός, καταυγιάσαντος τὰ ἀχαρή καὶ παγχάλεπα τῆς διανοίας αὐτῆς σκότη. «Ἐγὼ φῶς εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθα» ἐφώνησεν ὁ φωτοδότης. Φῶς ἄδυντον καὶ ἀνέσπερον. Καὶ τοῦ φωτός τούτου τὴν αἰωνίαν αἴγλην καὶ λαμπρότητα οὐδεὶς σκοτασμός ἢ ἀνθρωπίνη τις ἐπινοία, ἢ πολιτικὴ τις ἀναστάσις καὶ μεταβολὴ θὰ δυνήσῃ ποτε ν' ἀπαλείψῃ ἢ ἀμαυρώσῃ πῶς καὶ συσκιάσῃ. Λάμπει ἐκπάγλως αἰεποτε καὶ ζειδῶρους θὰ ἐκπέμπῃ ἀναλαμπάς. Προχέεται ἀφθόνως καὶ ἐκπηδᾷ ἐκ πηγῆς ἀπλῆτου καὶ ἀνεξαντλήτου. Ἐκ τῆς ἀρχιφώτου τοῦ Πατρὸς οὐσίας καὶ πηγῆς.

Καὶ πειθέτω ἡμᾶς περὶ τούτου τῶν παρελθόντων μεγάλων συμβεβηκότων καὶ ἱστορικῶν γεγονότων ἢ ἐκβασίς. Καθὼς οἱ διαρρεύσαντες αἰῶνες μεθ' ἄλλων τῶν διωγμῶν αὐτῶν καὶ μαυιωδῶν ἐπιθέσεων κατὰ τοῦ θείου ὀνόματός του, κατὰ τῆς θρησκείας αὐτοῦ καὶ τοῦ Εὐαγγελίου του, κατὰ τῶν πιστευόντων εἰς αὐτὸν καὶ λατρευόντων, οὗς ἀγγελῶν παρέδιδον εἰς θάνατον ἐπορείδιστον καὶ φρικώδη οἱ πολυθεῖσται καὶ οἱ τύρανοι, καθὼς λέγω πάντες οἱ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ ἐπεγευθέντες σκληροὶ καὶ μακροχρόνιοι διωγμοὶ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ καλύψωσι καὶ ἐξοντώσωσι τὴν δόξαν καὶ λατρίαν τοῦ ἀναστάντος Λυτρωτοῦ, τοιοῦτοτρόπως καὶ οἱ ἐπερχόμενοι ἀτελείωτοι αἰῶνες θὰ ὑμνώσι τὴν ἄληκτον αὐτοῦ δόξαν, καὶ θὰ βροντοφωνῶσι

μέχρι περάτων γῆς τὸ θεσπέσιον μελωδῆμα «Χριστὸς Ἄνестη!».

«Ζῶν εἰμι εἰς τοὺς αἰῶνας».

ἌἘγενόμην νεκρός, καὶ ἰδοὺ ζῶν εἰμι εἰς τοὺς αἰῶνας» εἶπεν ὁ ἴδιος εἰς τὸν ἠγαπημένον μαθητὴν τοῦ, τὸν γράψαντα τὴν Ἀποκάλυψιν. Ὁ ζῶν ἄρα αἰωνίως θὰ ὑπερασπίσῃ καὶ θὰ προστατεύῃ ἀοράτως τὸ φωτιστικὸν αὐτοῦ ἔργον, καὶ θέλει ἐφαπλώσει καὶ εἰς τὰ ὑπολοιπούμενα ἔθνη τὴν ἀγίαν αὐτοῦ καὶ εὐεργετικὴν θρησκείαν, τὴν εὐγενεστάτην καὶ τελειωτάτην πασῶν· ἵνα οὕτω ἡ ἀνθρωπότης ἅπασα ἀποτελέσῃ κατὰ τὴν ἀψευδῆ αὐτοῦ πρόρρησιν μίαν ποίμνην ὑπὸ ἓνα ποιμένα, τὸν ζωοδότην καὶ Κύριον, τὸν αὐτεξουσίως ἀναστάντα καὶ ζῶντα τῷ κόσμῳ αἰωνίαν δωρησάμενον. Εὐλόγως ἄρα ἐφώνει· «Ζῶν εἰμι εἰς τοὺς αἰῶνας».

Θαρσεῖν χρῆ.

Ἡ πλήρης αὕτη χαρᾶς πρόρρησις «Χριστὸς Ἄνестη» πρέπει νὰ ἐμπνέῃ θάρρος εἰς ἡμᾶς καὶ ἐλπίδα, πίστιν καὶ δυνάμιν, καὶ αὐτοῖς ἔτι τοῖς ἀπεγνωσμένοις καὶ ἐν ταῖς περιπετείαις τοῦ βίου χειμαζομένοις. Ὁ ἀήττητος τοῦ θανάτου νικητής, ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν, «θαρσεῖτε, ἐβόησεν» ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον». Ναί, Σωτήρ τοῦ κόσμου. Σὺ μόνος ὁ νικητής τοῦ Ἄδου καὶ τοῦ θανάτου ἠδύνασο νὰ διακηρύξῃς τούτο ἐν πάσῃ ἀληθείᾳ. Οὐδεὶς ποτε θνητὸς ἠθέλετολμήσει νὰ καυχῆθῃ, ὅτι ἐνίκησε τὸν κόσμον καὶ τὴν ἁμαρτίαν, ὅτι διέφυγε πάσας τοῦ πονηροῦ τὰς παγίδας καὶ τὰ θέλητρα τοῦ παρόντος βίου, καὶ κατέστη ἀπρόσβλητος καὶ ἀμέτοχος τῆς τοῦ κόσμου κακότητος καὶ μοχθηρίας, καὶ τῆς τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων κακονοίας καὶ βλάβης. Πάντες πλείον ἢ ἔλαττον ἠττώμεθα ὑπὸ τῶν τοῦ κόσμου δελεασμάτων, καὶ καθιστάμεθα ὑποχείριοι τῶν παθῶν καὶ τῆς ἁμαρτίας. Καὶ ὁ ἀγιώτερος τῶν ἀνθρώπων δὲν δύναται νὰ ἰσχυρισθῇ, ὅτι διήλθε τὸν βίον ἀμόλυκτος καὶ πάσης ἠθικῆς κηλίδος ἀπηλλαγμένος.

Μόνος ὁ παντέλειος καὶ ἀναμάρτητος Ἰησοῦς, ὅστις εἶχε τὸ θάρρος νὰ ἐρωτήσῃ δημοσίᾳ καὶ αὐτοὺς ἔτι τοὺς μισούντας αὐτὸν «Τίς ἐξ ὑμῶν ἐλέγχει με περὶ ἁμαρτίας;» ἠδύνατο νὰ κηρύξῃ παναληθῶς καὶ τὴν κατὰ τοῦ κόσμου νίκην, καὶ τὸν κατὰ τοῦ πονηροῦ θρίαμβον. Ἐκεῖνος μόνος, ὅστις ἐν τῇ προγνωστικῇ αὐτοῦ δυνάμει ἐβλεπε τὰ μέλλοντα νὰ συμβῶσιν ὡς παρόντα,

Πίναξ τοῦ Henner

ΝΕΚΡΑΘΕΟΤΗΣ

καὶ προσῶρα τὴν εἰς Αὐτὸν πίστιν καὶ ὑποταγὴν λαῶν ποικίλων καὶ ἔθνων παντοδαπῶν, ἐδικαιοῦτο νὰ βροντοφωνήσῃ «Ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον». Ὁ νικητής δὲ τοῦ κόσμου καὶ τοῦ θανάτου ἀπέβη καὶ ὁ μοναδικὸς τοῦ κόσμου ἀναμορφωτής καὶ εὐεργέτης.

«Ἐρχου καὶ ἴδε».

Ὁ περιφανὴς Γαλάτης συγγραφεὺς Σατωβριάν, θαυμάζων καὶ ἐξυμνῶν τὴν ἐπὶ τοῦ κόσμου ἐπελθοῦσαν ἀνακαίνισιν καὶ πρὸς τὰ κρείττω μεταβολὴν διὰ τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ, γράφει τὰ ἀληθῆ ταῦτα, ἅτινα πολυάριθμοι σοφοὶ καὶ ἔγκριτοι ἱστορικοὶ ὡμολόγησαν καὶ ἐβεβαίωσαν. «Μόνος ὁ Χριστὸς δύναται ἐν πάσῃ ἀληθείᾳ νὰ κληθῇ ὁ Σωτήρ τοῦ κόσμου κατὰ τὴν ὑλικὴν καὶ πνευματικὴν σημασίαν, διότι ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει αὐτοῦ ὁ κόσμος ἀνακαίνισθη».

Ὁ δὲ περίπυστος συγγραφεὺς καὶ βιογράφος τοῦ Ἰησοῦ Φρειδερίκος Φαρρὰρ γράφει μετὰ πίστεως καὶ ἀληθείας ἀναμφισβητήτου τὰξιονημόνευτα ταῦτα· «Ἐρχου καὶ ἴδε τὸν λαλοῦντα, ὡς οὐδέποτε ἄνθρωπος ἐλάλησει. Ἐρχου καὶ ἴδε Ἐκεῖνον, ὅστις δεσπόζει τῶν ψυχῶν πάντων τῶν προσεγγιζόντων αὐτὸν. Ἐρχου καὶ ἴδε Ἐκεῖνον, ὅστις ἀποπνέει τὴν ἀκαταμάχητον γοητείαν ἀναμαρτήτου ἀγνόητος, τὸ ἄσφον κάλλος θείας ζωῆς. Ἐρχου καὶ ἴδε ἓνα ἐτοιμοθάνατον κόσμον ἀναζωογονηθέντα, ἓνα γηραλέον κόσμον ἀποκτήσαντα σφρίγος τῆς νεότητος· ἔρχου καὶ ἴδε τὴν ἀγάπην εἰσχωροῦσαν εἰς τὴν εἰρκτὴν τοῦ καταδίκου, τὴν ἐλευθερίαν ἀποδομένην εἰς τὸν σιδηροδέσμῳ δούλῳ· ἔρχου καὶ ἴδε τοὺς πτωχοὺς καὶ τοὺς ἀμαθεῖς καὶ τοὺς πολλοὺς χειραφετηθέντας διὰ παντὸς ἀπὸ τῆς ἀφόρητον τυραννίαν τῶν πλουσίων, τῶν πεπαιδευμένων καὶ τῶν ὀλίγων.

ἔρχου καὶ ἴδε νοσοκομεῖα καὶ ἄσυλα φιλανθρωπικά, ὀρθούμενα εἰς αἰωνίαν φιλανθρωπῶς παραπλευρῶς τῶν ἐρειπίων τῶν κολοσσαίων ἀμφιθεάτρων, τὰ ὅποια ἄλλοτε ἐβάφοντο μετὰ ἀνθρώπινον αἷμα· ἔρχου καὶ ἴδε τὴν ἐξαγνισθείσαν οἰκογένειαν· ἔρχου καὶ ἴδε τὰ ἄντρα τῆς χλιδῆς καὶ τῆς τυραννίας μεταβληθέντα εἰς γλυκεῖας καὶ εὐδαίμονας οἰκίας, τοὺς ἀθέτους εἰς πιστοὺς χριστιανούς, τοὺς πολυθειστάς εἰς ἀγίους. Ναί, ἔρχου καὶ ἴδε τὰς μεγαλοπρεπεῖς πράξεις ἐνὸς μεγάλου δράματος, ἐξακολουθοῦντος ἐπὶ δεκαευνέα χριστιανικοὺς αἰῶνας... Ὅταν ἀκούσητε τὴν φωνὴν τοῦ Σωτήρος, ὅστις ἦλθε νὰ ζητήσῃ τὸ ἀπολωλός, τότε πιθανὸν καὶ ὑμεῖς ν' ἀποβάλητε τὴν ἀθλίαν ἔξιν τῆς ἀμφιβολίας, καὶ ν' ἀναφωνήσητε μετὰ τὸν καθαρὸν καὶ ἄδολον Ναθαναήλ· Ραββί, σὺ εἶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ!» (Φ. Φαρ. σελ. 80).

Χ. Κ. ΜΑΚΡΗΣ
Δρ Θ. καὶ Πατρικῆς.

ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΠΛΑΝΗ

Ὁ ἄνθρωπος τόσο ταχέως λησμονεῖ τὸν ἑαυτὸν τοῦ ὥστε ἐβαρύνῃ τὴν ζωὴν του, καὶ ἀνεξετάστως ἀποφαίνεται ὅτι ἡ γῆ ἐγήρασε πλέον καὶ φαντάζεται ἐγγὺς τὸ τέλος αὐτῆς. Πόσον οἰκτρῶς ἀπατάται. Τουναντίον ἡ γῆ εὐρίσκειται ἔτι εἰς τὸ πρῶτον στάδιόν της, ἡ δὲ πρόοδος τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἡ βελτίωσις ὀσημέραι τῆς καταστάσεως τῆς ζωῆς περιτράνωσ ἀποδεικνύουσιν ἡμῖν, ὅτι ἕως οὗ ὁ ἄνθρωπος φθάσῃ εἰς τὸ σημεῖον, ὅπου οὐνειροπῶλεῖ, πολλὰ ὑπολείπονται εἰσέτι τὰ κενά.

Η ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΤΟΥ ΝΟΤΙΟΥ ΠΟΛΟΥ

Τὸ μεγαλόπλοιο τῆς Ἀμούνσεν.

Τὰ «*Ημερήσια Χρονικά*» τοῦ Λονδίνου, τὰ ὁποῖα ἠγόρασαν τὸ πρόνομον τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀφηγήσεως τοῦ εἰς τὸν Νότιον Πόλον ταξιδίου τοῦ Ἀμούνσεν, ἔλαβον παρὰ τοῦ Νορβηγικοῦ ἐξερευνητοῦ τηλεγράφημα ἐκ Χόβαρτ, ὅπου εἶνε ὁ τελευταῖος τηλεγραφικὸς σταθμὸς τῆς Τασμανίας, πρὸς νότον τῆς Αὐστραλίας.

Τὸ τηλεγράφημα τοῦτο, τοῦ ὁποῖου ἡ διαβίβασις ἐτοίχισε περίπου 20 χιλ. φρ. ἀπεστάλη τὴν 8 Μαρτίου.

Ἴδού περίληψις αὐτοῦ.

«Τὴν 10 Φεβρουαρίου 1911 ἐξεκινήσαμεν διενδυνόμενοι πρὸς νότον.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης μέχρι τῆς 11 Ἀπριλίου 1911 ἐχρησιμοποίησαμεν τὸν χρόνον μας ἐργασασθέντες τρεῖς ἀποθήκας, εἰς τὰς ὁποίας συνεκεντρώσαμεν τὴν κατὰ τὸ δυνατόν μεγαλειτέραν ποσότητα τροφίμων, βάρους ἐν ὅλῳ 3,600 χιλογράμμων.

Ἐξ αὐτῶν 1100 χιλγρ. κρέατος ἐπέθησαν εἰς κρύπτην παρὰ τὴν 80ὴν μοῖραν νοτίου πλάτους. Ἐτετρα 700 χιλγρ. ἐποποθετήθησαν εἰς τὴν 81ὴν μοῖραν καὶ τέλος ἕτερα 800 χιλγρ. εἰς τὴν 82αν μοῖραν.

Πρὸς ἀναγνώρισιν τοῦ μέρους τῶν ἀποθηκῶν ἐποποθετήσαμεν σημαίας εἰς 7 χιλομέτρων ἀπόστασιν δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν.

Ἡ ἐπιφάνεια ἦτο ἐδνοϊκὴ διὰ τὰ ἑλκνύθρα, τὰ ὁποῖα ἐσύροντο ὑπὸ κυνῶν. Τὴν 15ην Φεβρουαρίου διήλθομεν διὰ τῶν ἐλκνύθρων ἐκ τῶν χιλιόμετρα.

Τὸ βάρος ἐκείνου ἐλκνύθρου ἄνευ τῶν κυνῶν ἀνῆρχετο εἰς τριακόσια χιλόγραμμα. Ἡ ἐπιφάνεια τῆς πεδιάδος τῶν πάγων ἦτο συμπαγῆς καὶ εἰς καλὴν κατάστασιν. Δύο μόνον ἐπιπύθνα μέρη συνηγήσαμεν. Ὁ καιρὸς ἦτο ἐξαιρετικὸς, ἥλιος μετὰ δροσερᾶς αὔρας. Ἡ κατωτέρα θερμοκρασία, τὴν ὁποίαν συνηγήσαμεν ἦτο 45 βαθμῶν ὑπὸ τὸ μηδὲν τὴν 4 Μαρτίου.

Κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν μας ἐκ τοῦ πρώτου ταξιδίου, τὴν 15ην Φεβρουαρίου, τὸ πλοῖον «*Φράμ*» εἶχε ἀναχωρήσει. Ἐμάθομεν ὅμως μεθ' ὑπερηφανείας καὶ χαρᾶς, διὸ ὁ γενναῖος μας πλοίαρχος κατώρθωσε νὰ πλεύσῃ περισσότερον πρὸς νότον καὶ δι' ἐκεί ὕψους τὴν σημαίαν τῆς πατρίδος του.

Ἐβρισκετο λοιπὸν εἰς τὴν 78ην μοῖραν νοτίου πλάτους καὶ 41 νοτίου μήκους.

Πρὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ χειμῶνος ἐθέσαμεν εἰς τὴν ἀποθήκην μας 60 χιλιάδας χιλόγρ. κρέατος Φώκης, ὅπερ ἦτο ἀρκετὸν καὶ δι' ἡμᾶς καὶ τοὺς 100 κύνας μας. Κατεσκευάσαμεν ὁκτὼ

κατοικίας διὰ τοὺς κύνας, εἶδος ἐξοχυῶν καλυβῶν κεκαλυμένων δι' ἀδιαβρόχον καραβοπάνου. Ὅταν ἐθέσαμεν ἐντὸς τοὺς κύνας ἐφροντίσαμεν καὶ δι' ἡμᾶς αὐτοὺς.

Διαχειρίματα

Περὶ τὰ τέλη Ἀπριλίου αἱ καλύβαι μας εἶχον σχεδὸν καλυφθῆ ὑπὸ χιόνος. Εἴχομεν ἐν τοῦταις ἀέρα καὶ φῶς. Ἡ λυχνία Λοῦξ διακοσίων κηρίων παρεῖχεν εἰς ἡμᾶς λαμπρὸν φῶς καὶ θερμοκρασίαν 20 βαθμῶν ἄνω τοῦ μηδενός, ὅλον τὸν χειμῶνα ἐξαιρετικὸν δὲ σύστημα ἀερισμοῦ παρεῖχεν εἰς ἡμᾶς ὅλον τὸν ἀέρα, τὸν ὁποῖον εἴχομεν ἀνάγκην.

Εἰς ἀπευθείας ἐπικοινωνίαν ἐβρισκοντο τὰ ἐργαστήρια, αἱ ἀποθήκαι τῶν προμηθειῶν, οἱ ἄνθρακες, τὰ ξύλα καὶ τὸ ἔλαιον, ἐν λουτρῶν στήθεις, ἐν λουτρῶν δι' αἵματος καὶ αἱ θέσεις ἐκ τῶν ὁποίων ἐγένοντο αἱ εἰς τὰ περίξ παρατηρήσεις. Ὅλα ταῦτα ὑπὸ τὴν χιόνα.

Ὁ ἥλιος ἐξηφανίσθη τὴν 22 Ἀπριλίου καὶ δὲν ἐνεφανίσθη πάλιν ἢ μετὰ τέσσαρας μῆνας ἀργότερον. Ἐπὶ πέντε μῆνας ἡ ἐξωτερικὴ θερμοκρασία ἐπίκειλεν ἀπὸ 50 μέχρις 60 βαθμῶν κάτω τοῦ μηδενικοῦ. Ἡ ψυχροτέρα ἡμέρα ἦτο ἡ τῆς 18 Ἀυγούστου. Δύο καταυρίδας μόνον καὶ ταύτας μετρίως, παρατηρήσαμεν. Πλειστάκις δὲ ἐθανμάσαμεν τὸ νότιον σέλας πρὸς ὄλας τὰς διενδύσεις. Ἡ κατάστασις τῆς θύρας μας διετηρήθη εὐχάριστος.

Ἡ προέλασις

Περὶ τὰς ἀρχὰς Σεπτεμβρίου ἡ θερμοκρασία χαμηλοτάτη δὲν μᾶς ἐπέτρεπε νὰ σκεφθῶμεν περὶ ἀναχωρήσεως. Ἐν τούτοις τὴν 8ην Σεπτεμβρίου ὁκτὼ ἐκ τῶν ἡμετέρων ἀνεχώρησαν μετὰ ἐπὶ τὰ ἐλκνύθρων, ἐννενητόντα κυνῶν καὶ προμηθειῶν διὰ τέσσαρας μῆνας. Ὁ ἥλιος ἦτο πλήρης καὶ ἡ θερμοκρασία ὑποφερτὴ. Ἀλλὰ τὴν ἐπομένην ἀνεγνωρίσαμεν, διὸ πολὺ ἐνωρίς ἀνεχώρησαν, διότι ἡ θερμοκρασία κατὰ τὰς ἀπολύτους ἡμέρας κατήλθεν εἰς 50 καὶ 60 βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδέν.

Τὰ γουναρικά μᾶς ἐπροστάτεον ἀρκούντως, ἀλλ' οἱ κύνες μῖς ἔλασxon καθ' ἐκάστην περισσότερον. Φθάσαντες εἰς τὴν ἀποθήκην τῆς 80ῆς μοῖρας ἀπεφασίσαμεν νὰ ἐπιστρέψωμεν. Ἡ θερμοκρασία ἀνῆλθεν εἰς 20 καὶ 30 βαθμοὺς κάτω τοῦ μηδενός.

Ἡ πορεία μας ἐπὶ τὰ πρόσω πρὸς νότον ἤρχισε τὴν 20 Ὀκτωβρίου. Τὴν 23 ἐφθάσαμεν πάλιν τὴν ἀποθήκην τῆς 80ῆς μοῖρας καὶ ἐξηκολογήσαμεν τὴν πορείαν μας πρὸς νότον.

Ἡ Νορβηγία πανηγυρίζει

Τότε ἐγένετο κάποιον λάθος εἰς τὸν δρόμον κατὰ δύο ἢ τρία χιλιόμετρα, ἀλλ' ἐπανεύρομεν τὴν διεύθυνσιν διὰ τῶν σημειῶν τὰς ὁποίας εἴχομεν στήσει.

Τὴν 31 ἐφθάσαμεν εἰς τὴν ἀποθήκην μας τῆς 81ης μοῖρας. Τὴν δὲ 5ην Νοεμβρίου ἐφθάσαμεν εἰς τὴν 82αν μοῖραν.

Ἀπὸ τῆς 82ας μέχρι τῆς 83ης ἡ μετάβασις μας ἐπῆρξεν ὡς ταξιδίου ἀναφυχῆς.

Εἰς τὸν πόλον

Κατόπιν γεωγραφικῶν τιμῶν ἀνακαλύψεων ἐφθάσαμεν εἰς τὴν 84ην μοῖραν καὶ τὴν 17ην Νοεμβρίου ἐφθάσαμεν ἄνευ δυσκολίας εἰς τὴν 85ην μοῖραν, ἀνελθόντες εἰς ὕψος 91 μέτρων. Τὸ μέρος καθίστατο ὄρειον. Κορυφαὶ ὄρεων ἐνεφανίσθησαν ἐνὸσω ἐπροχωροῦμεν. Τὰ ὄρη ταῦτα ἦσαν ὕψους ἀπὸ 609 μέχρι 3050 μέτρων, νοτιώτερον ὅμως ἕτερα ὄρη ἐπερέβαινον κατὰ 4500 μέτρα ὕψους καὶ πλέον.

Τὴν ἐπομένην ἠρχίσσαμεν τὴν ἀνοδὸν. Μετὰ τὴν ἀνά τὰ ὄρη τῶν χιόνων πορείαν μας τὴν 30 Νοεμβρίου ἐφθάσαμεν εἰς τὸ μέγα ὄρος Νιέλσεν ὕψους 4572 μέτρων. Τὴν 9ην Δεκεμβρίου ἐβρισκόμεθα εἰς τὴν 88ην μοῖραν καὶ 50' καὶ τὴν 14ην ἐφθάσαμεν εἰς τὴν 89ην μοῖραν καὶ 45'.

Μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης οἱ ὑπολογισμοὶ μας κατεδείκνυν, διὸ ἔπρεπε νὰ φθάσωμεν εἰς τὸν Πόλον τὴν 14ην Δεκεμβρίου. Τὸ ἀπόγευμα ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦτο θανασιᾶ. Ἡ θερμοκρασία 28 ὑπὸ τὸ μηδέν. Τὸ ἔδαφος ὁμαλόν. Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὑπολογισμῶν μας ἐφθάσαμεν τέλος εἰς τὸν Πόλον. Πάντες συνηροίσθημεν τότε περίξ τῆς ἐθνικῆς μας μεταξίνης σημαίας.

Ὅλοι αἱ χεῖρες τῶν παρισταμένων ἐβοήθησαν, ἕνα αὐτὴ τοποθετήθη ἕν δνόματι τοῦ βασιλέως Χάικονος Ε'. Ἀπέραντος πασιὰς ἐξετετέτο πρὸς ὄλα τὰ σημεῖα. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς νυκτὸς ἐξερευνήσαμεν τὰ περίξ εἰς ἀκτῖνα 18 χιλομέτρων. Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν, καθ' ἣν ὁ καιρὸς ἦτο θανασιᾶς, προσέβημεν εἰς σειρὰν παρατηρήσεων ἀπὸ τῆς 6ης τῆς πρωῆς μέχρι τὴν 7ης τῆς ἑσπέρας. Ἴνα εὔρωμεν τὸ ἀκριβὲς σημεῖον τοῦ Πόλου, ἐβαδίσαμεν πρὸς νότον ἐννέα ἀκρόμην χιλιόμετρα. Τὸ μαθηματικὸν σημεῖον τοῦ Πόλου ἐβρισκεται εἰς ἀπόστασιν ἀκτῖνος ὁκτὼ χιλομέτρων. Τὴν 17 Δεκεμβρίου ὄλα αἱ παρατηρήσεις μας εἶχον συμπληρωθῆ. Καὶ ἀνεγείραμεν νορβηγικὴν οἰκίαν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὑφώσαμεν νορβηγικὴν σημαίαν καὶ τὸ σῆμα τοῦ πλοίου μας «*Φράμ*». Ἡ ἀπόστασις ἀπὸ τοῦ μέρους ὅπου διεχειμάσαμεν μέχρι τοῦ Πόλου ἦτο περίπου 1400 χιλιόμετρα.

Τὴν 17 Δεκεμβρίου ἐξεκινήσαμεν ὅπως ἐπιστρέψωμεν καὶ ἐφθάσαμεν εἰς τὴν γῆν τοῦ βασιλέως Ἐδονάρδου, ὅπου ἐπιβάντες τοῦ «*Φράμ*» ἐπεστρέψαμεν εἰς τὸν λιμῆνα τῶν Φαλαϊνῶν τὴν 30 Ἰανουαρίου.

Συνεπεία τοῦ μεγάλου τούτου κατορθώματος ἡ πρωτεύουσα τῆς Νορβηγίας Χριστιανία πανηγυρίζει τὸ γεγονός. Ἡ πόλις εἶνε σηματοστόλιος. Τὰ γραφεῖα τῶν ἐφημερίδων ἀπὸ πρωῆς πολιορκοῦνται ὑπὸ τοῦ διωκόντος εἰδήσεως πλήθους. Μεγάλῃ πατριωτικῇ ἐκδήλωσις ἔλαβε χώραν ἐν τῇ Νορβηγικῇ Βουλῇ διὰν ὁ πρόεδρος κ. Κορόου ἐξῆρε τὸν θρίαμβον τοῦ Ἀμούνσεν.

Ὅλοι οἱ βουλευταὶ ἠγέρθησαν ὄρθιοι καὶ ἐπὶ μακρὸν ἐπευφήμισαν καὶ ἐκ τῶν θεωρείων τὸ πλήθος ἐκραύγαζεν: Ζήτω ὁ Ἀμούνσεν, ζήτω ἡ Νορβηγία.

Ὁ βασιλεὺς Χάικον, ἡ Καβέρνησις καὶ ἡ Γεωγραφικὴ Ἐταιρεία ἀπέστειλαν συγχαρητήρια τηλεγραφήματα εἰς τὸν ἐξερευνητὴν Ἀμούνσεν.

ΚΑΡΔΙΑΣ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

— Τὰ χιμομήλια, ἀγάπη μου, προβάλλαν στήν χλόη καὶ σὸ λειβάδι ἀνθοβολᾶ καὶ χαίρεται ἡ ἀλόη καὶ τὰ πουλιά, ποῦ κρύφτηκαν σὸ λόγγο φοβισμένα, ἀρξῆσαν τὰ τραγούδια τους ὀλόχευα γιὰ σένα. Τί λές; Δὲν εἶνε πεῖα καιρὸς; ἤ ἀφήσαμε τὴν κάμα καὶ νὰ ξαναφιλήσωμε μὲ δυὸ γλυκὰ φιλιὰ;

Κ' εἶπε ἡ Μοῖρα ἡ στοργικὴ σὸν δόστυχον ἐμένα: — «Τί θέλουνε τὰ μάτια σου κ' εἶνε συμφεμισμένα; Τί θέλουνε τὰ χεῖλη σου καὶ πάντα δὲν γελοῦνε καὶ δὲν τολμοῦν ἐνφ ποροῦν τὴν θλίψη των νὰ ποῦνε; Πές μου, χλαμὲ τραγουδιότη, τί σὲ παιδεύει τόσο;» — «Σὲ κάποια ἰδέξανθα μαλλιὰ ποθῶ φίλι νὰ δώσω.» —

Ἐξέω δυὸ μάτια γαλανὰ, ποῦ μὴ καὶ κυττάξης, σὸν πόθον τὰ βασίλεια θλιμμένους πᾶς ἤ ἀρέξης, ἔξέω δυὸ μάτια γαλανὰ ποῦ μὴ καὶ τὰ φίλησες τὴν εὐτυχία καὶ τὴν χαρὰ σὸ στήθη σου θὰ κλεισῆς γιὰ τὴν λησμοβότανο τὸ φίλημα ἐκεῖνο. — Ἄν ποῖσῃς ποῖανε, ἀγάπη μου, ἕνα φίλι σὸ δῖνω. —

— Εἶσαι θεὰ μεσ' τὴ χαρὰ κ' ἀκόμα ἔλλο τόσο, ποῦ δὲν μπορῶ ὁ δόστυχος εἰκόνα νὰ σοῦ δώσω. Μὰ πεῖο πολὺ τὰ κάλλη σου μ' ἀρέσουν λυπημένα γιὰ τὸ λογιάζω πῶς ποῖεις, ἀγάπη μου γιὰ μένα.

ΔΗΜ. Γ. ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ

(Παράδοσις)

Ἐλέγη, ὅτι ἡ ἐκ τοῦ αἰωνοβίου δένδρου τοῦ Ἀδάμ ληφθεῖσα δοκὸς ἐρρίφη ἐπὶ τοῦ χειμάρρου Σιλωάμ διὰ τὸ χρησιμεῖν ὡς γέφυρα διὰ τοὺς διαβάτας. Ἀλλ' ἐκ τῶν μελλόντων νὰ διαδοῖν συνέπεσε νὰ εἶναι καὶ ἡ Βασίλισσα Σαββά, ἣτις εἶχε τότε μεταβῆ πρὸς τὸν Σολομῶντα, ἄκουσθεῖσα ἐκ τῆς φημιζομένης σοφίας του. Καθ' ἣν στιγμήν ἐπρόκειτο νὰ διέλθῃ τὴν γέφυραν, ἡ Βασίλισσα εἶδεν ὡς ὄραμα, ὅτι ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου ἐπρόκειτο νὰ κρεμασθῇ ἐπὶ τοῦ ξύλου τούτου καὶ ἀπέφυγε νὰ πατήσῃ ἐπ' αὐτοῦ, ἀφηγήθη δὲ ἐπιστρέψασα εἰς τὸ Ἀνάκτορον πρὸς τὸν Σολομῶντα, ὅτι, εἶχεν ἰδῆ καὶ προαισθανθῆ.

Ἄλλ' ὁ Βασιλεὺς προιδῶν, ὅτι τὸ ξύλον ἐκεῖνο ἐμελλε νὰ καταστῇ ἡμέραν τινα ὄργανον καταστροφῆς τοῦ Ἰουδαϊκοῦ κράτους, διέταξεν, ὅπως ἀπομακρύνῃ τὸ λυπηρὸν προμήνυμα, νὰ ἀφαιρέσων τὸ ξύλον ἀπὸ τοῦ χειμάρρου καὶ νὰ τὸ θάψων εἰς τὰ ἔγκατα τῆς γῆς.

Ἄλλ' εἰς τὸ μέρος, ὅπου εἶχε βυθισθῆ, οἱ ἀπόγονοι του κατεσκεύασαν τὴν κολυμβήθραν τῆς Βηθαϊδᾶ, ἣτις κατέστη περίφημος, διότι οἱ βαπτιζόμενοι εἰς αὐτὴν ἀσθενεῖς ἐξήρχοντο ὑγιεῖς· καὶ τοῦτο, διότι τὸ ξύλον εὐρίσκετο ὑποκάτω, εἰς τὸ βάθος.

Ἐπὶ πολὺ ἀκόμη τὸ ξύλον αὐτό, τὸ ὁποῖον ὁ Σολομῶν ἀπεμάκρυνε, πηρέμεινεν ἀόρατον. Ἀλλὰ μίαν ἡμέραν ὑποχθόνιος κλονισμὸς τὸ ἀπέσπασεν ἐκ τοῦ βάθους καὶ ἀνήλθεν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος.

Ἐνθ' ἐπέπλεεν, ἀνθρωπῶς τις διήρχετο ἐκεῖθεν ἀναζητῶν κατὰ. Ἦτο δῆμιος καὶ ἐζήτει ξύλον διὰ τὴν κατασκευὴν σταυροῦ. Ἦτο τότε τὸ ἔτος 785 ἀπὸ κτίσεως τῆς Ρώμης, ἐβασίλευε δὲ ὁ Τιβέριος. Τὴν ἑσπέραν τῆς παραμονῆς εἶχε συλληφθῆ νεαρὸς προφήτης Γαλιλαίας, ὀνόματι Ἰησοῦς, κατηγορούμενος ὡς βλάσφημος καὶ καταδικασθεὶς εἰς σταύρωσιν.

Ὁ δῆμιος λοιπὸν ἀνεζήτησε τὸ ὄργανον τῆς τιμωρίας του, ἰδὼν δὲ τὴν πλατεῖαν αὐτὴν δοκὸν ἐπιπλέουσαν, τὴν ἀνέσυρε καὶ κῆν ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ εἰς γειτονικὸν ἀδενδρον λόφου, ὅπου ἐγίνοντο αἱ ἐκτελέσεις — τὸν Γολγοθᾶν. Τὴν φορὰν ταύτην τὸ ξύλον ἔλαβεν εὐκόλως τὸ σχῆμα, τὸ ὁποῖον ἐπεχείρησαν νὰ τοῦ δώσουν. Καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἐκρεμάσθη ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

Ὁὕτω ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ κόσμου τὸ ξύλον αὐτὸ εἶχε προορισθῆ νὰ καταστῇ σταυρὸς, καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς ζωῆς του εἶχε προορισθῆ νὰ σταυρωθῇ.

Ὅταν οἱ ἄγγελοι ἤλθον νὰ ψάλλωσιν ἐπὶ τῇ γεννήθει σου, τῷ παρουσίᾳ σου ὡς ἀθυρμα μικροσκοπικὸν σταυρὸν. Βραδύτερον εἰς τὸ ἐρ-

γαστήριον Ἰωσήφ τοῦ τέκτονος, ὅταν ἐπεχείρησε ν' ἀσχοληθῆ εἰς κάτι τι, τὸ πρῶτον πρᾶγμα ὅπου κατεσκεύασεν ἦτο μικρὸς σταυρὸς. Ἀργότερα συνέθη κατὰ ἀποκαλυπτικώτερον :

Ἐν ἀπόγευμα εἰς τὴν Ναζαρέτ, καθ' ἣν ὥραν ἔδυσεν ὁ ἥλιος, ὁ Χριστός, τριακονταετῆς περίπου τότε, ἔτεινε πλαγίως ἐκατέρωθεν τὰς χεῖράς του καὶ κλίνας ἑλαφρῶς τὴν κεφαλὴν πλαγίως προσήχθητο. Ὁ δῦων ἥλιος τὸν ἐφώτισε κατάστηθα καὶ ἀπέδωκε τὴν σκιάν του ἐπὶ τοῦ τοίχου, ὅπου ἐπὶ διεσταυρωμένων δοκῶν ἦσαν ἀνηρτημένα τὰ ἐργαλεῖα τοῦ τέκτονος. Ἡ δὲ μήτηρ του, ἣτις εἰργάζετο, τὴν στιγμήν ἐκείνην ἀτραφέισα αἰφνυδίως, εἶδεν ἀποτυπωμένην σκιάν Ἐσταυρωμένου καὶ μεγάλως ἐπτοήθη.

Τί δὲ ἀπέγεινεν ὁ Σταυρὸς μετὰ τὸν θάνατον καὶ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ; Ἐτάφη ὑπὸ τὴν γῆν—λέγει ἡ παράδοσις— καὶ ἐλησμονήθη ὑφ' ὄλων.

Διχόσικ μετὰ ταῦτα ἔτη οἱ βάρβαροι, ἐπιτεθέντες κατὰ τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας, συνεχεντροῦντο περὶ τὸν Δούναβιν, ὁ δὲ Αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος ἐχώρει ἐναντίον των. Τὴν παραμονὴν τῆς ἡμέρας, δι' ἣν εἶχεν ὀρίσει τὴν ἀποφασιστικὴν μάχην, ἐνῶ ἐκοιμάτο ὑπὸ τὴν σκηνὴν του, εἶδε παράδοξον ὄραμα. Ἄγγελος ἐπεφάνη αὐτῷ, φέρων πύρινον σταυρὸν, ὑπεράνω τοῦ ὁποῖου διεκρίνοντο αἱ λέξεις: «Ἐν τούτῳ νικάς».

Ἐμψυχωθείς ὁ Κωνσταντῖνος ἔκχμεν ὁμοίωμα τοῦ σταυροῦ, τὸ ἔφερεν ἐπὶ κεφαλῆς τῆς στρατίας του, προσέβλεπε τοὺς ἐχθροὺς, τοὺς ἔτρεψεν εἰς φυγὴν, καὶ ἐφόνευσε πλῆθος ἐξ αὐτῶν, μεθ' ὅ συνεκέντρωσεν ὅλους τοὺς σοφούς καὶ τοὺς ἱερεῖς ὄλων τῶν θρησκευμάτων, διὰ νὰ τοῖς ζητήσῃ τί ἐσήμαινε τοῦτο καὶ τίνος θρησκείας ὁ σταυρὸς ἦτο σύμβολον.

Χριστιανοὶ τινες ἐξήγησαν εἰς τὸν Αὐτοκράτορα τὴν σημασίαν τοῦ συμβόλου, κατόπιν τοῦ ὁποῖου ἐγένετο καὶ ὁ Κωνσταντῖνος χριστιανός.

Ἀλλὰ ποῦ εὐρίσκειτο ὁ ἀληθὴς σταυρὸς; Ὁ υἱὸς τοῦ Κωνσταντῖνου, Κωνσταντῖνος ἐπίσης, ἠθέλησε νὰ τὸ μάθῃ καὶ ἀπέστειλε τὴν μητέρα του, τὴν Αὐτοκράτειρα Ἐλένην, εἰς Ἱερουσαλὴμ.

Ἡ Ἐλένη εἰς Ἱερουσαλὴμ

Ἡ Ἐλένη ἐκεῖ διέταξε συγκέντρωσιν ἐπιφρονῶν Ἰουδαίων.

Περίφοβοι οὗτοι διηρωτήθησαν: «Γνωρίζετε, διατί μᾶς ζητεῖ ἡ Βασίλισσα;»

Εἷς ἐξ αὐτῶν, Ἰούδας ὀνόματι, ἀπήντησε: «Θέλει νὰ μάθῃ ποῦ εὐρίσκειται τὸ ξύλον τοῦ σταυροῦ, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἔσταυρώθη ὁ Χριστός. Ὁ πάππος μου Ζακχαῖος εἶχεν εἶπει εἰς τὸν πατέρα μου καὶ ὁ πατήρ μου Σίμων εἰς ἐμέ :

«Πρόσεχε, υἱέ μου, ἂν σοὺ ζητήσουν ποῦ εὐρίσκειται ὁ σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ, νὰ μὴ τὸ ἀποκλύψῃς, εἰς ὁποιαδήποτε μορτύρια καὶ ἂν υποβληθῇς, διότι ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης δὲν θ' ἄβασίλευη πλέον τὸ γένος τῶν Ἰουδαίων, ἀλλ' ἐκείνων, οἵτινες λητρεύουν τὸν Ἐσταυρωμένον».

Διὰ πρώτην φορὰν ἤκουον τοῦτο οἱ Ἰουδαῖοι, καὶ διὰ τοῦτο ὠρκίσθησαν εἰς τὴν Αὐτοκρατείραν, ὅτι οὐδὲν ἐγνωρίζον. Ἀλλ' ὅταν ἐκείνη τοὺς ἠπειλήσεν, ὅτι θὰ τοὺς ἔθετεν εἰς τὴν πυράν, ὅλοι ἐδείξαν τὸν Ἰούδαν, λέγοντες: «Αὐτὸς γνωρίζει».

Πράγματι ὁ Ἰούδας μετὰ ἑπταήμερον βίασων ὠδήγησεν ὁ ἴδιος τὴν Βασίλισσαν εἰς τὰ ἔρειπια ναοῦ τινος, ἀφιερωμένου ἄλλοτε εἰς τὴν Ἀφροδίτην.

Ἡ ἀνεύρεσις

Ἀφοῦ δὲ προσηγήθη ἐπὶ πολὺ, κλονισμὸς αἰφνυδίας τῆς γῆς συνέθη καὶ ἄρωμα θελκτικὸν διεχύθη. Τότε ἡ Βασίλισσα διέταξε νὰ κρημνισθῇ ἐκ θεμελιῶν ὁ ναὸς καὶ, ἀφοῦ, ὁ Ἰούδας ἔσκαψεν εἰς 20 μέτρων βάθος, εὐρέθησαν οὐχί εἰς, ἀλλὰ τρεῖς σταυροί.

Ποῖος ἄραγε ἦτο τοῦ Χριστοῦ; Ἡ Βασίλισσα εὖρε τὸ μέσον τῆς ἐξακριβώσεως.

Ἐτοποθέτησε καὶ τοὺς τρεῖς εἰς τὸ κέντρον τῆς πόλεως. Μετ' ὀλίγον μὴ κηδεῖα διήρχετο, ὁ Ἰούδας διέταξε νὰ σταματήσῃ ἡ πομπή. Ἀπέθηκε τὸν πρῶτον καὶ τὸν δεύτερον ἔπειτα σταυρὸν ἐπὶ τοῦ νεκροῦ, ἀλλὰ δὲν ἐκινήθη, Ἐπὶ τῇ ἐπιθέσει τοῦ τρίτου, ἐπανήλθεν εἰς τὴν ζωὴν. Ὁ Ἰούδας δὲν ἐκρατήθη: ἐχειροκρότησεν, ἐπίστευσε καὶ ἀπέθανεν ὑπὸ τὸ ὄνομα «Κυριακὸς, ἐπίσκοπος τῆς Ἱερουσαλὴμ».

ΕΡΡΙΚΟΥ ΧΑΓΓΙΝΕ

Η ΛΕΙΤΑΝΙΑ

Στέκετ' ἡ μάνη στὸ παράθυρο, κείτεται στὸ κρεβάτι ὁ γυιὸς, στὸ πλάι, ... σὴκω Γιαννάκη μου λίγο καὶ σύ, νὰ δῆς τὴν λειτανία ποῦ περνάει. . . .

Ἄχ! μάνη δὲν μπορῶ, τὰ μάτια μου δὲν βλέπουν, δὲν ἀκούω τ' αὐτὰ μου, θυμᾶμι τὴ Μαρῖώ, ποῦ πέθινε, σὺν τὴν θυμῶμαι μοῦ πονεῖ ἡ καρδιά μου.

Σὴκω νὰ πάμε στὴν ἐκκλησιὰ, πάρε κερὶ μζὶ σου καὶ λιθάρι, νὰ δῆς τὴ πονεμένη σου καρδιά, ἡ Παναγία, πῶς θὰ σοὺ τὴν γειάνη. Λάμπουν στὴν ἡλιὸ τὰ ξεφτέρυγα, ψέλνουν πεπάδες, δεσποτάδες, σκύφτου μ' εὐλάβεια οἱ Χριστιανοί, κἀνε θυμῶμαι, κἀνε λαμπάδες. . . .

Πάει κ' ἡ μάνη καὶ τραβᾷ ἀπ' τὸ χέρι τὸ παιδί της, ἡ καυμένη, καὶ ψέλνουν, ψέλνουν καὶ οἱ δύο Χάριε Μαρῖα κεχαριτωμένη.

Ἡ Βγγελίστρα σήμερα φορεῖ τὰ γιορτινά της, ἔχει τὴ γιορτὴ της, καὶ πόση ἔχει σήμερα δουλειά, πόσοι προσμένουν ἀπ' τὴ δύναμή της. . . .

Πολλὰ οἱ ἄρρωστοι ταξίμικτα ποῦλθαν νὰ τοὺς ἰδῇ, τῆς ἔχουν φέρει, τὰ πονεμένα μέλη των ἀπὸ κερὶ, κέρινο πόδι αὐτὸς ἐκεῖνος χέρι.

Κι' ὅποιος τῆς φέρει κέρινο χέρι, τὸ χέρι του γ'ιατρεῖται ἡ Παναγία, κι' ὅποιος τῆς φέρει πόδι ἀπὸ καιρὶ, βρίσκει εὐθὺς τὸ πόδι του ὑγιεῖ.

Ὅποιος στὴ Παναγία πῆγε κουλός, τώρα βαρεῖ βιολὶ μὲ τὸ δοξάρι, κι' ὅποιος στὴ Παναγία πῆγε κουτσός, χορεύει σήμερα σὺν κληκάρη.

Πέρνει κι' ἡ δόλιχ μάνη ἓνα κερὶ, καὶ μὴ καρδιά, ἀγάλιχ, ἀγάλιχ, φτάνει. . . . νὰ πῆγινέ τηνε στὴ Παναγία, τὸν πόνο σου Γιαννάκη μου νὰ γιάνη.

Τὴ κέρινη καρδιά του πέρνει ὁ γυιὸς, καὶ στὴν εἰκόνα ἔμπρός ἀναστενάζει, στάζει τὸ δάκρυ ἀπὸ τὴ ματιὰ του, κι' ἡ προσευχὴ ἀπ' τὴ καρδιά του στάζει.

Ἄχ! Μάνη, λέει τότε τοῦ Χριστοῦ γλυκερά, ποῦ κάθεται ψηλὰ στὸν οὐρχνό, σὲ θρόνο, Σὺ ποῦ πονεῖς ἐκείνους ποῦ πονοῦν, σὲ Σένα λέω τὸ κρυφὸ μου πόνο.

Καθόμουν μὲ τὴ μάνη μου μζὶ, πέρα μακρὰ στὴ χώρα τὴ μεγάλη, ποῦχες ἐκκλησιές ὕψηλές καὶ περικλησῆσαι δὲν ἔχει ἄλλη.

Κοντὰ μὲς ἐκαθότανε ἡ Μαρῖώ, ἄχ! ἡ Μαρῖώ μου τώρα πεθαμμένη, Νά, σοῦφερα μὴ κέρινη καρδιά, γειάνε μου τὴ καρδιά τὴ πονεμένη, καὶ νὰ Σοὺ ψέλνω, βράδου καὶ πρωῆ, Χαίρε Μαρῖα κεχαριτωμένη.

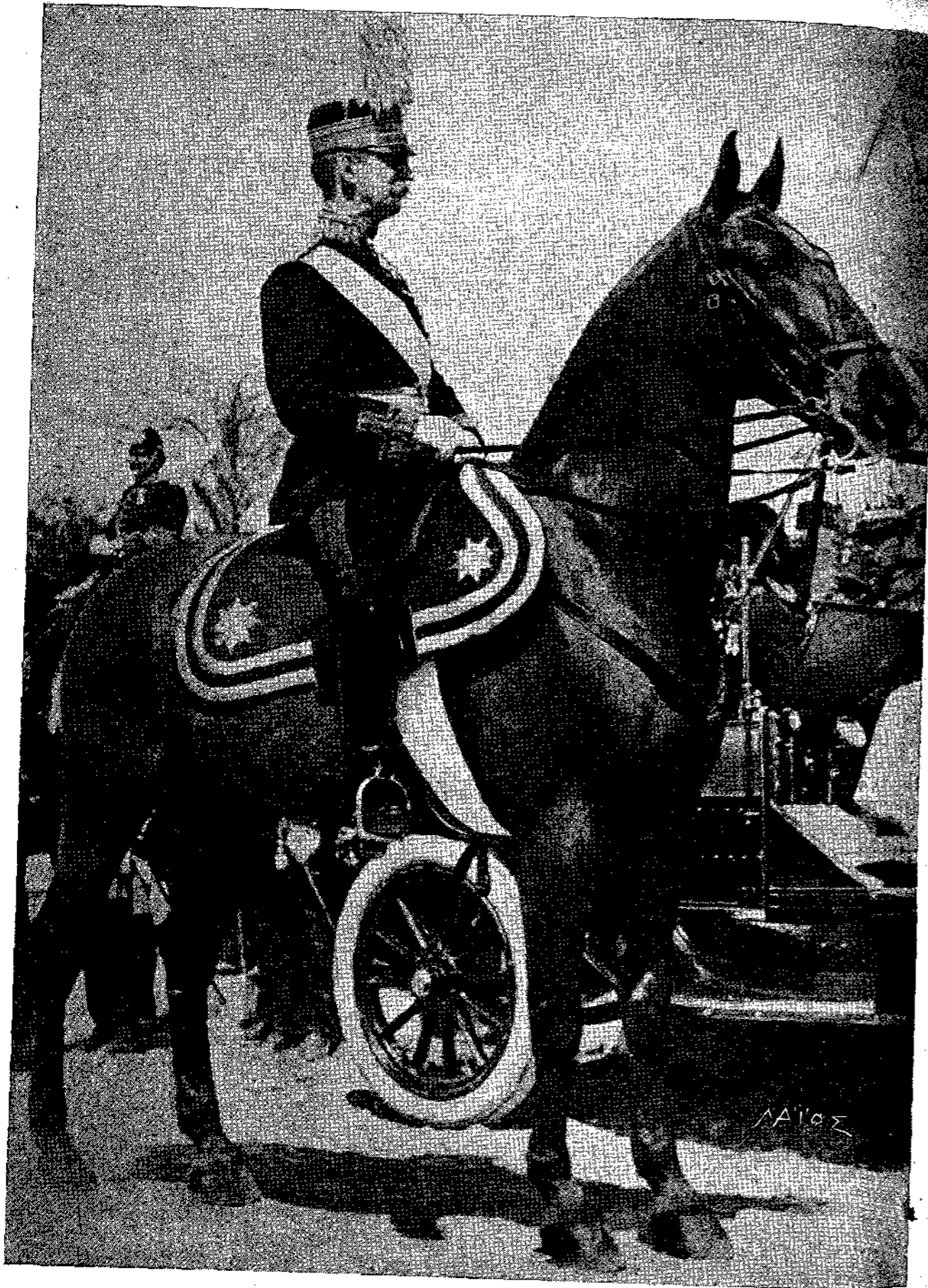
Ἡ μάνη καὶ τὸ ἄρρωστο παιδί, κοιμούνται στὸ κελὶ ἀγκάλη, ἀγκάλη, ἐκεῖ τὴ πύρτα ἀνοίγει ἡ Παναγία, καὶ μπαίνει στὸ κελὶ ἀγάλι, ἀγάλι.

Ἐσκυψ' ἀπάνω στὸ παιδί, τὸ κύταξε, τὸ κύταξε, ἐστάθη, τοῦβαλε τὸ χέρι στὴ καρδιά, ἔχαμογέλασε γλυκὰ κι' ἔγάθη.

Ἡ μάνη τὰ εἶδε ὅλα ὄνειρο, εἶδε καὶ κατὰ ἄλλο.

Ἄ. τρομάζει, ζυπνάει ἀπ' τὸ ὄπνο της κι' ἀκούει ἓνα σκύλο νὰ οὐρλιάζῃ, κοντὰ τῆς ζαπλωμένο βλέπει ἐκεῖ τὸ Γιάννη, τὸ παιδί της. πεθαμένο, κι' ἐχάιδεσε ὁ ἥλιος τῆς αὐγῆς τὸ μάγουλό του τὸ κίτρινομένο.

Τὰ χέρια της ἡ δόλιχ σταύρωσε, τί ἔχει δὲν καταλαμβάνει, καὶ ψέλνει μέσα της βουδά, Χαίρε Μαρῖα κεχαριτωμένη.

Η Α. Μ. Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
("Εφιππος επιθεωρών των παρελαύνοντα στρατών)

Κλεισέ « Εφημερίδα »

ΧΑΜΕΝΟ ΣΚΥΛΑΚΙ

(Διήγημα του Μάνδελσταμ)

Ἐνῶ ἐπέστρεφα ἓνα βράδυ ἀπὸ τὸ θέατρο κατὰ τὰ μεσάνυχτα ἀπὸ τὸ βουλευτάρειον Μυλεζέρβ διὰ νὰ εἰσέλθω εἰς τὴν ὁδὸν Γουσεβίλ, ἕπου κητοικῶ, εἶδα κηθήμενον εἰς τὸ πεζοδρόμιον, ἐμπρὸς εἰς μίαν μεγάλην θύραν, ἓνα σκυλάκι πυρόμαυρον.

Ἀμέσως ἀπὸ τὸ σκυθρωπὸν ὕψος του ἐνόησα, ὅτι δὲν ἐπερίμενε κηνένα, καὶ κουρασμένο ἀπὸ κηκρὰς κηρακλανήσεις, κημένο καὶ λυπημένο ἐστάθη ἐκεἶ ἀσκόπως.

Ποῖος ποτε θὰ ἤμπορέσει νὰ ἐκφράσει τὴν κηκρηκὴν ἀγωνίαν ποῦ κηρύπτει εἰς τὴν ζοφερὴν ψυχὴν του, ἓνα σκυλί κημένο ;

Κηὶ ἐπροχώρησα συγκεκινημένος ἀπὸ τὸ ἀπρόοπτον αὐτὸ νυκτερινὸν συναπάντημα, σκεπτόμενος τὰς βησανούς τοῦ ζωάδου βασιλείου, ὁπότεν ἐλαφρὸς θεοῦς, βημάτων ἀθορύβων, διέκοψε τοὺς κηλιβεροὺς ρεμβασμοὺς μου. Τὸ δυστυχεὲς κηετράποδον μὲ ἤκολούθει, εἴτε διότι εἰς τὴν ἀπελπισίαν του ἐπιάσθη εἰς τὸν πρῶτον κηυόντα διαβάτην, εἴτε διότι τὸ κηστηριῶδες ἐνστικτὸν του τὸ ἐβεβκίωσεν, ὅτι τὸ ἀνθρώπινον ὁμοίωμα τοῦ ἐκυτοῦ μου, ἔτρεφε πολλὴν συμπάθειαν εἰς τοὺς δυστυχεῖς κηλάκηντας.

Κηκτοῦμενον εἰς κηκρὴν ἀπόστασιν, κητικτικὸν, κηιλὸν, πολὺ κηπαθητικὸν, ποτε ἀναπτύσσον κηχύτητα καὶ ποτε ἱστάμενον ἀποτόμως, ἀναλόγως τῶν βημάτων μου, ἐκηκολούθει νὰ μὲ κηνοδεύη.

Ἐστάθην κἀτω ἀπὸ ἓνα κηκνὸν κηὶ νὰ τὸ κηροσέξω κηκλίτερα. Ἐστάθη καὶ αὐτὸ εἰς τὴν ἰδίαν ἀπόστασιν καὶ ἀποροῦν μ' ἐκῦττα. Τοῦ εἶπα ὀλίγας κηιδευτικὰς λέξεις καὶ ἐκίνησε τὴν αὐρὰν του. Τὸ ἐπλησίασα, ἐπλησίασε δὲ καὶ αὐτὸ ἔρπον μὲ τὰ αὐτάκια του κηκμηλά.

Ἦτο κηέτριον ζωάριον, ἀναμίτου ράτσας, κηαριτωμένο, εὔγενικὸν μὲ κητρογγυλὰ κηωρὰ κηάτια.

Ἐξήτασα τὸ κηκλιέ του κηήπως εὔρω τὸ ὄνομα τῆς ἀκηροσέκτου κηυρίας του, ἀλλ' ἦτο ἀκηραφον. Τὶ τὰ κηέρ-

νου κηοιπὸν κηζῦ των ; Κηκλὸς κηὶ ὀκεινὸς εἶνε ἓνας κηερίκτος ἔως τὴν κηίμνην καὶ τὸ δάσος, ἀλλὰ καὶ ἡ κηύπη κημα τὰ κηάσων εἰς τὸν κηωνωστισμὸν ἢ τὰ ἰδοῦν κηεκηκῶμενα ἀπὸ τὰ κηαιμονισμένα κηυτοκῆνητα ;

Τὸ σκυλάκι ἐκηκολούθει νὰ μὲ ἀκηκολουθῆ, κηαρωπὸν κηέον κηὶ μὲ ἀπόκλυτον ἐμκηισκωσύνην, ἔταν βηρυθῶμως ἐσκέκθη, ποῦ τὸ ὀδῆκουν καὶ τί θὰ τὸ ἔκηαμνα. "Ἄν τοῦλάχιστον εἶκην εἰς τὸ κηκλιέ του τὴν κηιεῦθωσιν τῆς κηατόκηου του, ἤκηποῦσα κηὶ μίαν νύκτα νὰ τὸ κηιλοκηνήσω καὶ τὴν ἐκηομένην νὰ τὸ κηεκηορτωθῶ. Ἄλλ' ἦτο ἐκητελῶς ἀκηγνωσκον κηὶ ἡ ἀκηυλία μου ἀκηκηαστικῶς θὰ ἐκηκολούθει ἐπ' ἀκηειρὸν !

Ἄ στεκηοκηωρίαί !

Ἐσκέκθη ἡρέμως. Ἡ κηυρία Κηουκῶν, ἡ κηετκηοκηοκηυρία μου, ἔσως νὰ εἶκε τὴν κηακωσύνην νὰ τὸ κηεριοκηῆται, ἀν δὲν ἦτο ὕκηερβολικὰ κηατόφιλος, κηακηηροῦσα ὀκῶκηκηρον κηεμκηορίαν τοιοῦτων ἀκηρακητικῶν. Ἄκηνης ἄκηκη ἰδέα μου ἦκηε. Κηήπως τὸ ἐκηωκῶν, ὠς κηωρακῶν ἢ κηυσσακῶν ;

Ἐτάκηυνα τὸ βημά μου. Τὸ κηατανῆκιδιον ἔκηρε κηὶ αὐτὸ. Ἄκηγ κηέκνος ἔκηεἰσα τὸ κηακωστοῦνι μου, ἀκηειλῶν κηὶ νὰ κηύγῃ, ἀλλὰ κηακῶ κηηκηκον καὶ κηερίκηοκον κηακηηῆρει κηεμκηοκηικῶς, τί κηέλος κηάντων μου ἔκηαικῶν ὥστε

κηεκηηκηηθῆς καὶ κηακηηκηηκηηκηημένος ἀκηησα τὸ κηακωστοῦνι μου εἰς τὴν ἡκηυκῆν του.

Ἐκηεἰτα ἐκηυκῶκῆσθη, κηήπως ἀκηολοκῆσῃ ἄκηλους κηακῶκῆς. Ἄλλὰ τὸ ἀκηκῶν ἄν νὰ ἐκηακῶκῆθεν ὅτι εὔκῆκε τὸν ἀκηφακῆ φίκῶν του δὲν ἐκηκῆ κηεκῶκῆ κηὶ εἰς κηανένα κηακῶκῆν.

Ἄκηνης ἀπὸ τὸ Κηακῶκῶ κηὶ ὠκῆκῆ κηυρία κηακῶκῆκῆτο. Κηὲ τὴν κηεκῶκῆσθη ὅτι αὐτὰ τὰ κηλάκῆματα ἀκηαποῦν τὰ ὠκῆκῆ σκυλάκῆα, ἔκηρεκῶ κηετὰ κηάκῆκῶς.

—Κηυρία μου, κηακῆκῶκῆκῆ κηακῶκῆκῆτε ἓνα νύκῆκῆ σκυλάκι κηαμένο. Τὶ κηακῆκῶκῆκῆ ποῦ εἶνε ! Δὲν ἀκηο-

Τὸ σκυλάκι ἐκηκολούθει νὰ μὲ κηνοδεύῃ...

φκσίσετε να τὸ πάρτε; Κατ' ἀρχὰς ἐδίστασαν, ἔπειτα ἠρνήθη, μ' ἐχαιρέτισε μὲ εὐγένειαν καὶ μὲ ἀφῆσεν εἰς τὰ κρῦα τοῦ λουτροῦ.

Τώρα πλέον ἡ ὑπομονή μου μὲ ἐγκατέλειψε καὶ ἡ ἀνάγκη τῆς λογικῆς ἐπεκράτησε τῶν φιλοζῶων αἰσθημάτων μου. Ἀπεφάσισα παντὶ τρόπῳ νὰ τὸ ἐγκαταλείψω. Προσεπάθησα μυριοτρόπως νὰ διαφύγω εἰς τὸ σκοτὸς τῶν στενῶν δρόμων, ἀλλὰ μὲ ἀνεκάλυπτε παντοῦ, καὶ παρουσιάζετο ὡς μικρὸν εἰρωνικὸν δαιμόνιον, κατὰπληκτον διὰ τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς διασκεδάσεως.

Εἰς τὸν μικρὸν κήπον τῆς πλατείας ἤρχισα ἀποτόμως νὰ τρέχω εἰς μίαν σκοτεινὴν δειδροστοιχίαν, ἐκρύφθηκα ὀλίγον ὀπισθεν μιᾶς ἀμάξης σταθμευούσης καὶ αἰφνιδίως ἐτρέπην πρὸς τὴν ὁδὸν Μοντασινί, ὅπου ἦμουν βέβαιος, ὅτι δὲν μὲ ἠκολούθει. Κτυπῶ λοιπὸν τὸν κῶδωνα τῆς κατοικίας μου καὶ ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν ἐκλείναι τὸ θυρόφυλλον, βλέπω δι' ὄλων τῶν δυνάμεών του καλπάζον τὸ ἀπαίσιον κυνάριον κατ'εὐθείαν πρὸς ἐμέ. Δὲν πιστεύω νὰ παραξενευθῆτε, ἀν σὰς εἰπῶ, ὅτι εἶχα τὴν ἀγένειαν νὰ τοῦ κλείσω τὴν πόρταν κατὰ πρόσωπον!

* *

Ὅταν ὅμως εὐρέθην ἐξηπλωμένος εἰς τὴν κλίνην μου, ἐσυλλογίσθην ὅλην τὴν χαμέρπειαν τῆς διαγωγῆς μου. Ἡ συνείδησίς μου ἦτο βεβαρμένη, ὅτι ἐξηπάτησα μίαν ἀπληπισμένην καὶ ἀθῶαν ψυχὴν, διότι ἐνῶ τῆς ἐδειξα ἀγάπην καὶ τὴν περιεμάζευσα, ἐνῶ πρὸς στιγμὴν τὴν ἀπέσπασα ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν καὶ τὴν ἐκχαμα εὐδαιμόνα, τὴν ἀπώθησα ἐκ νέου, περισσότερο ἀπληπισμένην, πρὸς τὸ τρομερὸν ἀγνωστον ἐγκαταλελειμένην.

Ἦμουν κτήνος!

Ἐπιτρέπεται, ἔστω, νὰ εἶμεθα ἀδιάφοροι. Διότι ἀναμφιβόλως δὲν μᾶς εἶνε εὐκόλον νὰ περιμαζεύωμεν ἕλας τὰς καθ' ἑδὼν δυστυχίας, ἀφοῦ μάλιστα ἔχομεν τόσας ἰδικὰς μας ἀθλιότητας νὰ θεραπεύσωμεν. Ἄλλ' ὅταν ἡ θεία πρόνοια, τὸ ἐνστικτὸν ἢ τὸ μοιραῖον, ἐνῶ διὰ νύομεν τὸν δρόμον τῆς ζωῆς μας, φέρουν τὰ βήματά μας πρὸς ξένην ἀθλιότητα, πρέπει νὰ εἶμεθα φιλεύσπλαγχοι μέχρι τέλους...

Καὶ ἐφραζόσθην τὸ δύστυχον κυνάριον πρὸ τῆς ἐξώθυρας μου, καθήμενον εἰς τὰ ὀπίσθιά του, ἀκριβῶς ὡς τὸ εἶδα εἰς τὸν δρόμον, ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ του, τίς οἶδε πῶς καὶ ἐκεῖ εὐρέθην καὶ κατόπινας τίνος περιπετείας. Κανένας ἄλλος διαβάτης ἐπαίξεν ὅσον ἤθελε μαζὺ του καὶ ἔπειτα τὸ ἀφῆσεν ἐκεῖ ἔρημον...

Ἦμουν χαμέρπης! Δὲν ἐκρχτήθην περισσότερο, ἐτινάχθην ἀπὸ τὴν κλίνην μου, ἐβόλα τὸν ἐπενδύτην μου, ἐπήδησα ἀνὰ τέσσαρα τὰ σκαλοπάτια καὶ ἠνοιξα τὴν ἐξώθυραν. Ἀλλὰ δὲν εὔρον τίποτε! Ἐσφύριξα, ἐφώναξα, ἐπήγα

εἰς τὰς παρόδους, τίποτε. Δὲν ἤξεύρω πῶς ὅρα ἀνεζήτου καὶ ἐπερίμενα. Τέλος ἐπέστρεψα ἀπρακτός.

Ἦρχισα νὰ τρέχω....

Τί ἀπέγινες, μικρὸ μου σκυλάκι; Σὲ ἐλυπήθη ἀρὰ γέ καὶ σὲ ἐπῆρε καμμὴν διαβητικὴ πονετικὴ ψυχὴ; Μήπως κανένας ἀλήτης σὲ ἐμάζευσε διὰ νὰ σὲ πωλήσῃ; Μήπως ἀρὰ γέ εὐρήκαε τὴν ἀγαπημένην σου κυράν, χάρις εἰς τὸν φιλεύσπλαγγον θεὸν τῶν ζῶων ἢ μήπως, ὅπερ καὶ πιθανώτερον, ἔπεσεε ἄμεχ τὸ δημίου, χάριν τοῦ εὐτελοῦς σου δέρματος;

Ἐἴτε ζῆς, εἴτε ἀπῆλθες εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, συγχώρησέ με. Θὰ μὲ τύπῃ αἰωνίως ἡ συνείδησίς μου, διότι, ὁμολογῶ, ὑπῆρχα μέγα κτήνος.

AN - ΠΡΙΝ.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ - ΠΑΤΡΙΣ

Μητέρες, διασκαλέψετε,
Βυθάτε τὰ παιδιά σας
Μὲ τῆς τιμῆς τὸ γάλα,
Νὰ φέρουνε μὲ σεβασμὸ
Στὰ χεῖλη τὸνομά σας.
Σὰν θὰ γενοῦν μεγάλα.

Θρησκεία τὸνα μάθημα.
Πατριδα τάλλο νάνε,
Φτάνουν αὐτὰ τὰ δύο.
Νὰ κλείσουν μέσα στὴν καρδιά
Σὰν θὰ τὰ μελετᾶνε,
Τοῦ Κόσμου τὸ βιβλίον.

Ἔτοι πολίτες θὰ γενοῦν
Νὰ τοὺς ζηλεύουν ὅλοι
Φίλοι κ' ἐχθροὶ καὶ ξένοι,
Κι' ἀπ' τὰ μικρὰ σας τὰ παιδιά
Θὰ βγοῦν στρατοὶ καὶ στόλοι
Κ' Ἑλλάδα δοξασμένη.

ΣΠΥΡΟΣ ΜΑΤΣΟΥΚΑΣ

ΕΝ ΘΑΥΜΑ

Πιστεύετε τὰ θαύματα; Ἀκούσατε τί ἀφηγείται ὁ ἐν Λονδίῳ ἀνταποκριτῆς τῆς «Τριμπούνας».

Ὁλόκληρον τὸ Λονδίον εὐρίσκεται ἐν ἐκπλήξει δι' ἐν θαύμα, συμβάν δοχάτως ὑπὸ ἐξαιρετικῶς ὀλιγῶς περιστάσεις.

Μία νεαρά γυνὴ ἦτο κληνῆρας, πάσχουσα ἐπὶ φυματίωσιν καὶ ἀπὸ διαβήτην. Ἡ κατάστασίς της ἦτο ἀπελπιστικὴ. Πᾶσα θεραπεία ἦτο ἀδύνατος καὶ τὸ δυστυχισμένον σῶμα ἔλυωνεν εἰς τὸ κρεβάτι σιγά, σιγά. Τελευταίως ἡ ἀσθένεια ἐφθασεν εἰς τὴν τελευταίαν περίοδον, τόσον ὥστε τὸ ἐσπέρας τῆς Κυριακῆς ὁ ἀπὸ dietias θεραπεύων αὐτὴν ἰατρός ἐδήλωσεν εἰς τὴν οικογένειαν αὐτῆς, ὅτι δύσκολον ἦτο νὰ ἔημερωθῇ.

Ἀπεναντίας ὀλίγον μετὰ τὴν ἐβδόμην ἡ ἀσθενῆς ἔσχεν ἐν εἶδος ἀρυνίσεως, ἠνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ κραυγάζουσα ἐσηκώθη ἐπὶ τῆς κλίνης της.

Ἀπὸ τοὺς γονεῖς της, οἱ ὅποιοι ἀπληπισμένοι ἀνέμενον παρὰ τὴν κλίνην της τὸ μοιραῖον τέλος, ἐξήτησεν ὅπως τὴν ἐνδύσουν, διότι ἤθελε νὰ ἐγειρῇ.

Ἦτο ἀδύνατον νὰ τὴν αἰέσουν νὰ μείνῃ εἰς τὴν κλίνην της. Αὐτὴ ἐβεβαίωσεν, ὅτι μὴ δύναμις ἀκράτητος τὴν ὠθεῖ, ὅπως σηκωθῇ. Πρὸ μιᾶς στιγμῆς ἐν μέγα φῶς παρουσιάσθη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της, μὴ φωτιά εἶχε διατρέξῃ τὰς φλέβας της, ἐνῶ μὴ ἐπιτακτικὴ φωνὴ τῇ εἶχεν εἰπῇ:

— Τὰ βράσνά σου ἐτελείωσαν πλέον. Σῆκο καὶ περιπάτα!

Καὶ ἡ Δωροθέα Καρὲν ἠγέρθη τὸ βράδν ἐκεῖνο. Καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχε φόρεμα νὰ φορέσῃ, διότι ἀπὸ πενταετίας κατέκειτο κληνῆρας, περιεβλήθη μίαν ἐσθήτα τῆς μητρὸς της καὶ ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς συγκινήσεως καὶ καταπλήξεως ἔκαμε τὸν γύρον τοῦ δωματίου πρῶτον καὶ ἔπειτα τῆς οἰκίας ἀνερχομένη καὶ κατερχομένη τὰς ὀλίγας βαθμίδας μόνῃ της, χωρὶς στήριγμα.

Οἱ γονεῖς ἔτρεξαν καὶ ἐκάλωσαν τὸν ἰατρόν, ὁ ὅποιος εἶχε προσέτη τὸν θάνατον. Οὗτος ἔτρεξεν ἀμέσως ἐκεῖ, ὡς καὶ ὁ φίλος τῆς οικογενείας Ιεροῦ καὶ πολλοὶ γείτονες.

Καὶ ὁλους τοὺς ὑπεδέχθη ἡ νέα Δωροθέα, ἡ ὅποια μαζὶ μὲ τὴν υἱέαν της ἐφαίνετο ἐπανακτήσασα καὶ ὅλην τὴν νεανικὴν εὐθυμίαν της.

Ἦτο ἡ ἐννάτη ὥρα, ὅτε ἡ νεάνις ἐπέστη ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ καὶ τῶν οἰκείων νὰ ἀποθῇ πάλιν εἰς τὸ κρεβάτι της.

Καὶ ἐπέραςε τὴν νύκτα μὲ ἄφανον ὄρατον καὶ γαλήνιον. Τὸ πρῶν δὲ γρηγορὰ ἐξύπνησεν, μόνις ἐξημέρας.

Τὸ θαύμα τῆς θεραπείας ταύτης δὲν ἠδύνατο φυσικὰ νὰ μείνῃ ἀγνωστον καὶ ὀλόκληρος ὁ τύπος τοῦ Λονδίνου ἀπεσπλήθη ἐκτεταμένως, μάλιστα συλλέγων ἀποδείξεις καὶ δηλώσεις ἰατρῶν περὶ τῆς καταστάσεως τῆς Δωροθέας, κατὰ τὴν τελευταίαν πενταετίαν, καταστάσεως τελείως ἀπελπιστικῆς καὶ σοβαρᾶς.

Ἔχε μάλιστα μείνῃ εἰς διάφορα Νοσοκομεία τοῦ Λονδίνου, τὰ ὅποια μετὰ μίαν περίοδον θεραπείας τὴν ἐστειλαν εἰς τὴν οἰκίαν της, διότι ἡ ἀσθενεία της ἦτο ἀθεράπευτος.

Τώρα ἡ Δωροθέα εἶναι ἀκόμη ὡρὰ, ἀλλὰ δὲν φαίνεται ἰσχνή.

Οἱ μινῶνες της, οἱ ὅποιοι μέχρι προχθὲς ἦσαν ἐξηνητημένοι καὶ παραλυμένοι ἐδυνάμωσαν ἀνθηρῶς.

Ὅλα αὐτὰ ἀποτελοῦν μίαν ἀδιαφιλονίκητον ἀλήθειαν. Ἀλλὰ πῶς ἐξηγῆται λοιπὸν τὸ φαινόμενον αὐτό;

Οἱ ἰατροὶ τοῦ Λονδίνου δὲν τολμοῦν νὰ ἐκφέρουν

γνώμη. Ὁμιλοῦν περὶ ὀργανωτικῶν ἀποτελεσμάτων, περὶ τῆς ὑποβολῆς, ὀστερισμοῦ κλπ. Ἀλλ' οὐδεμίαν ἀπὸ τὰς γνώμας λύει τὸ μυστήριον.

Οἱ διασημότεροι ἰατροὶ ἐξήτησαν τὴν ἀδειαν ἀπὸ τὴν οικογένειαν τῆς ἀσθενούς, ὅπως κάμουν ἐρευνὰς ἐπ' αὐτῆς. Καὶ ἐξήτησαν νὰ τὴν μεταφέρουν εἰς μίαν παραλίαν, ὅπως ἐπιστευθῇ ἡ ἀνάρρωσίς της. Καὶ πράγματι ἡ οικογενεία της ἔδωσε τὴν ἀδειαν. Οἱ ἰατροὶ ἤδη μελετοῦν τὸ μυστήριον, χωρὶς εὐκόλως νὰ κατορθώσουν καὶ νὰ τὸ διενκρινίσουν.

Ο ΡΩΜΑΙΟΣ

Η ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

Τὸ τέμενος τοῦ Ὁμάε.

Εἰς τὴν ρομαντικὴν γωνίαν τῆς Ἱερουσαλήμ ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ ἀνθήρου, διεσπασμένη εἰς τὰ ἐξωτερικὰ τείχη τῆς πόλεως καὶ διεσπασμένη τοῦ βάρους τῆς κοιλιάς τοῦ Ἰωσαφάτ, ὑψοῦτο ποτε ὁ ναὸς τοῦ Σολομώντος καὶ ἀνεγείρεται σήμερον τὸ τέμενος τοῦ Ὁμάε. Τοῦτο εἶναι εἰς ἐκ τῶν ἱεροτέρων τόπων τοῦ Ἰσλάμ, ἐν ἐκ τῶν θελτικωτέρων μερῶν τῆς Ἱερουσαλήμ. Ἐπὶ τῆς μεγάλης ἐρήμον πλατείας, ἐνθα ἡ χλόη φύεται μεταξὺ τῶν διακεχωρισμένων πλακῶν, γραφικὰ κτίρια κείνται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἐλαφρὰ κτίρια, πυλῶνες μὲ τὰς κομψὰς ἀψίδας των, μικροὶ θόλοι, οἵτινες ἀπασιτάτουσιν εἰς τὸν ἥλιον. Εἰς τὸ βάθος τοῦ οὐρανῶντος τὸ τέμενος Ἑλ-Ἄβα δεκνύει τὴν ἰσχυρὰν δίκην ἀρχαίου χριστιανικοῦ ἐκκλησίου οἶκον κατατομήν του, ἀλωνόβια δένδρα, ἔλαια καὶ κνύριασσοι μινῶνοι τὸ σκοτεινὸν χρῶμα τῆς χλόης των μὲ τὴν λαμπρὰν ἀνταύγειαν τῶν φαβεντιανῶν, καὶ εἰς τὸ κέντρον, ἐπὶ ὑψηλοῦ ὑποβάθρου, ἐκτισμένον ἐπὶ ὑψώματος, πρὸς ὁ ἄρουσι μαρμαρίνου κλίμακες, ὑψοῦται τὸ τέμενος τοῦ Ὁμάε.

Εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐκφρασθῇ διὰ λέξεων τὸ γλυκὸν θέλημα τοῦ ἱεροῦ τούτου ἀσύλου τοῦ Ἰσλάμ... Ἡ προσερχὴ ἐτελείωσεν ὁ μονεζίν εἶχε ψάλλῃ εἰς τὰς τέσσαρας γωνίας τοῦ οὐρανῶντος τὴν ἡγερὰν ψαλμοδίαν του· οἱ πιστοὶ ἀπήρχοντο καὶ ἐν τῇ ἐιρήνῃ τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου, ὑπὸ τὸν λάμποντα μέγαν ἥλιον, μόνι οἱ γέροντες φύλακες μὲ τὸ πρᾶσινον τουρβάνιον ἐπλανῶντο σοβαρῶς ἐπὶ τὰς ἀψίδας. Ἰστάμενοι εἰς μίαν ἐκ τῶν γωνιῶν τῆς πλατείας, παρατηροῦμεν μακρόθεν τὸ θαυμάσιον τέμενος, οὐτινος ὁ ὑψηλὸς μολύβδινος θόλος διαγράφεται ἐπὶ τοῦ κίονος οὐρανοῦ καὶ τοῦ ὁποίου τὰ ἀσπιδόρατοντα ἐκ φαβεντιανῶν τείχη φαίνονται, ὥσει ἐπιπλέοντα ἐν ἐλαφρᾷ κίονι πάχη. Ἐφ' ὅσον πλησιάζει τις, ἡ μαγεία ἀφάνει ἐπὶ τῶν ἀνοικτοῦ χρώματος φατωμάτων, δι' ὧν εἶναι ἐπενδεδυμένοι οἱ τοῖχοι, μεγάλα μυστη-

ριώδη σχεδιάσματα ακτινοβολοῦσι διὰ πολυχρῶμων αντανακλάσεων· ἀλλὰ τὸ ἐσωτερικὸν πρὸ πάντων εἶναι θαυμάσιον. Ὑπεράνω τῶν ὑψηλῶν κόνων μετὰ χρυσᾶ κιονόκερα, τὰ ἀρχαῖα μωσαϊκὰ ἐκτυλλοῦσι κάτωθεν τοῦ θόλου τὰ ἐκ πρασίονος χρώματος χλόης καὶ χρυσοῦ κοσμήματά των· διὰ τῶν πολυτελῶν δελωμάτων ἐσχεδιασμένων δι' ἀραβουργημάτων καὶ δεσμῶν ἀνθέων, ἡμίφως τι διαχέεται κεχρωματισμένον διὰ μαρμαίρουσάν αντανακλάσεων· καὶ μετὰ καταπλήσσουσιν καὶ λίαν ἀπροσδόκητον ἀντίθεον ἐν τῷ μέσῳ τῶν μεγαλοπρεπῶν τούτων διακοσμήσεων ὑψοῦται ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ οἰκοδομήματος ὀπισθεν τῆς ἐκ σφυρηλάτου σιδῆρου κυκλίδος, ἣτις χρονολογεῖται ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τῶν σταυροφοριῶν, ὁ ἄριστος βράχος, ἡ κορυφὴ τοῦ ὄρους Μόρια, ὅστις ἐν τῷ μοναστηριακῷ τούτῳ κυριῶ ἀνακαλεῖ αἰφνιδίως εἰς τὴν μνήμην τὰς ἀπαιρέτας ἀναμνήσεις τῆς ἱστορίας τοῦ Ἰσραὴλ καὶ ἐξάγει ἐκ τῆς δμίχλης τῶν μυθικῶν χρόνων, ἣτις τοὺς περικαλύπτει, αὐτοὺς τοὺς χρόνους τοῦ Σολομώντος.

Ὁδδαμοῦ κάλλιον ἢ ἐν τῷ οἰκοδομηματι τούτῳ, ἐντὶ ἐκ τῶν πλέον ἀσθεντικῶν ἐξ ὅσων συναρτῶνται ἐν Ἱερουσαλήμ, αἰσθάνεται τις βαθύτερον εἰσδύον τὸ θέλητρον τοῦ Ἰσλαμ καὶ ὑπὸ τὸ μυστηριώδες σκότος τῶν θόλων ὡς καὶ ἐν τῇ μεγάλῃ φωταυγείᾳ τῆς ἑρήμων ἀδῆς, ἐπὶ τῆς ἱερᾶς ταύτης πλατείας, ἣτις τοσάκις ἀπῆρξε τὸ θέατρον τῶν ἐσχάτων ἀντιτάσεων, ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης τῆς ἐμπειρομένης διὰ τόσων ἀγρίων σφαγῶν, εὐχαρίστως τις ἐπαφίεται εἰς ἐμβύθην μακρᾶς εἰρήνης καὶ ἡσυχίας.

Ὁ Κήπος τῶν Κλαυθμῶν.

Ἐνῶ αἱ τελευταῖαι ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου προξενοῦσιν ἀντανακλάσεις εἰς τὰ λαμπρὰ φαβενιατὰ καὶ χρυσίζουσι τοὺς θόλους τοῦ τέμενος τοῦ Ὀμάρ, κατερχόμεθα εἰς τὴν βᾶσιν τοῦ ἱεροῦ περιβόλου ἐν τῷ στενῷ διαδρόμῳ, ὅστις διήκει μεταξὺ σαθρῶν ἑρειπίων καὶ τοῦ ἰσχυροῦ τείχους τοῦ Χαράμ-εσ-Σερίφ. Ἐκεῖ εὐρίσκεται ὁ κήπος οὗτος τῶν Κλαυθμῶν, ἐνθα κατὰ Παρασκευὴν οἱ Ἰουδαῖοι ἐρχονται νὰ κλαύσουν ἐπὶ τῇ καταστροφῇ τῆς Ἱερουσαλήμ.

Ἐπειδὴ εἶναι ὁ χρόνος τῆς ἐνάργεως τοῦ νέου Ἰσραηλιτικοῦ ἔτους ἐορτῆ σήμερα καὶ ἐν ταύτῳ συγκρᾶται πολὺ πλῆθος. Πλοῦσιοι καὶ πτωχοί, Ἰουδαῖοι ἐξ Ἰσπανίας, ἐκ Γερμανίας ἢ ἐκ Πολωνίας συνωθοῦνται ὑπὸ τὸ ὑψηλὸν προτείχιμα, ἐκτισμένον διὰ κολοσσίων σειρῶν λίθων, ἄλλοι μὲν φέροντες πολυτελεῖς ἐνδυμασίας, ἄλλοι δὲ μετὰ ῥάκη ἢ ψευδόχρυσα ἢ καὶ ρυπαρὰ φορέματα, ὅλοι ἀνάμικτοι καὶ συγκεχυμένοι. Καὶ ὅλοι μετὰ τὸ μέτωπον κεκλιμένον πρὸς τὸν τοίχον, χύνουσιν ἐπὶ τῇ καταστροφῇ τῆς Σιών ἀληθῆ καὶ συγκινητικὰ δάκρυα καὶ ἀπὸ τὸ συνωθούμενον πλῆθος ἀνέρχονται αἱ φράσεις τοῦ

θαυμασίου διαλόγου, ὕμνον πένθους καὶ ἐμπιστοσύνης τόσον σπανίου καὶ ἰσχυροῦ κάλλους.

Καὶ τῶντι παράγει τι τὸ παράδοξον ἐν τῇ μεταδοτικῇ ταύτῃ μέθῃ, ἣτις θέλει ἀληθῆ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἀνθρώπων τούτων, τοὺς ὁποίους στιγμήν τινα πρότερον συναντᾷ τις εἰς γειτονικὰς ἀτραποὺς ὄλως ἠρέμονος, ἀδιαφόρους· ἐπάρχει τι τὸ συγκινητικὸν ὥσαύτως εἰς τὸ πένθος τοῦ λαοῦ τούτου, ὅστις δὲν θέλει νὰ παρηγορηθῇ. Καὶ βεβαίως δύνανται νὰ μεριδιᾶσιν δι' αὐτὸ καὶ δὲν παραλείπουν τὸ τοιοῦτο πολλοὶ τῶν περιηγητῶν ἐν Ἱερουσαλήμ. Ὅσον ἀφορᾷ ἐμὲ, δὲν ἐπιθυμῶ διόλου νὰ κηρῶ τὸ αὐτὸ, διότι τὸ θέαμα εἶναι βαθέως καὶ εἰλικρινῶς συγκινητικόν. Καὶ βεβαίως δύνανται τις ἐπὶ τέλους νὰ εἰρωνευθῇ τὰς οὐτοπικὰς ἐλπίδας τοῦ σιωνισμοῦ· ἀλλὰ δὲν θὰ ἠδύνατο ποσῶς νὰ μὴ θαυμάσῃ τὴν ἔμμονον ταύτην πίστιν, ἣτις ἐπαναφέρει τὸν Ἰσραὴλ εἰς τοὺς πόδας τῶν τειχῶν τούτων, ἕπτα περικυκλουσὶ τὸν ναόν, τὴν μελαγχολικὴν καὶ ἐπίμονον ταύτην ἐλπίδα, ἣτις ἐκάστην ἑβδομάδα ἐπαναφέρει τοὺς Ἰουδαίους τῆς Ἱερουσαλήμ πρὸς ὃ, τι μένει ἐκ τῆς ἱστορικῆς πατρίδος των, ἐκ τῆς μόνης γῆς, ἐνθα τὸ πεπρωμένον τοὺς ἐπέτρεπέ ποτε νὰ ζήσωσιν ὡς λαός.

Ἡ Ἱερουσαλήμ

κατὰ τοὺς χρόνους τῶν προφητῶν.

Τοιαῦτα εἶναι τιנές ἐκ τῶν ἐντυπώσεων, ἃς παρέχει εἰς τὸν περιηγητὴν, τὸν ἐπιζητοῦντα μέρη ἀξία περιγραφῆς, ἢ νεωτέρα Ἱερουσαλήμ. Ἴσως εἶναι ἀκόμη πλέον ἐνδιαφέρον ν' ἀναζητήσωμεν ἐπὶ τοῦ ὑπὸ τόσων καταστροφῶν ἀνασκαφέντος ἐδάφους, τί δύνανται νὰ ἀνεύρῃ ἐκ τῆς ἀρχαίας Ἱερουσαλήμ.

Ὅτε κατὰ τὸ ἔτος 100 π. Χ. ὁ Δαυὶδ ἐκνεύρισε τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ ἴδρυσεν ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ λόφου ἐκείνου, ἐνθα ὑψοῦται σήμερα τὸ τέμενος Ὀμάρ, τὴν πρωτεύουσαν τοῦ ἰουδαϊκοῦ λαοῦ, ἢ ἱστορία τῶν μνημείων τῆς πόλεως ἤρχισεν. Ὑπὸ τὴν βασιλείαν του, ἔτι δὲ μᾶλλον ὑπὸ τὴν τοῦ υἱοῦ του καὶ διαδόχου Σολομώντος, νέον πνεῦμα ἐνεπύχωσε τὸν Ἰσραὴλ διὰ μόνον ἴσως φορᾶν ἐν τῇ ἱστορικῇ του ἐπάρξει ἀναιρεῖσθαι πολιτικὸν μεγαλεῖον καὶ κοσμικὴν λαμπρότητα. Τὰ τεσσαράκοντα ἔτη εἰρήνης τῆς βασιλείας τοῦ Σολομώντος ᾠδήγησαν εἰς τὸ ἀπύγειον τὸ εὐθραστον τοῦτο δοκίμιον ἰουδαϊκῆς ἀυτοκρατορίας. Ὑπὸ βασιλείᾳ ὀλίγων φανατικῶν, πλοῦσιον καὶ φιλήδονον, ματιώδη διὰ τὴν πολυτέλειαν καὶ τὰς πομπὰς, πειθήμιον εἰς τὰς ἐξωτερικὰς ἐπιρροάς, ἢ Ἱερουσαλήμ ἀπέβη πρωτεύουσα, ἢ περιφέρειά της ἠδύνθη· ἐπὶ τοῦ λόφου Μόρια λαμπρὸν ἀνάκτορον ἀνηγέρθη διὰ τὸν πρίγκηπα καὶ βορειότερον ὑψώθη ὁ ναὸς ἐπὶ τοῦ μέρους, ὅπερ κατέχει σήμερα τὸ Χαράμ-εσ-Σερίφ. Ἡ πο-

λυτέλεια τῶν οἰκοδομημάτων ἐπῆρξε θαυμασία καὶ οἱ Φοίνικες, οἵτινες κατεσκευάσαν αὐτό, ἐπολλαπλασίασαν τὰ ἐν αὐτοῖς θαυμάσια.

Ἡ ἀνάμνησις τῆς κοσμικῆς ταύτης ἐποχῆς δόξης, ἣτις κατὰ τὴν φράσιν τοῦ Ρενὰν ἐπῆρξεν «ἡ ἡδονὴ καὶ τὸ μειδιάμα ἐν τῷ μεγάλῳ αὐτῷ μελοδράματι, ὅπερ ἐδημιούργησεν ἢ ἐβραϊκὴ μεγαλοφυΐα» διέμενε βαθέως ἐγκεκαραμμένη ἐν τῷ πνεύματι τῶν μεταγενεστέρων γενεῶν, ἢ δὲ λαϊκὴ φαντασία ἐνεσάρκωσεν ἐν τῷ ὄνοματι τοῦ Σολομώντος διὰ τὰ γόητρα καὶ ὄλας τὰς δόξας. Ἐν τούτοις ἐὰν διερωτηθῇ τις, τί ἀπέμεινεν ἐκ τῶν οἰκοδομῶν, ἃς ἀνήγειρε, πρέπει σαφῶς νὰ εἴπῃ, ὅτι οὐδὲν ἕχρος βεβαίον ἐξ αὐτῶν υφίσταται. Ἡ πόλις ἢς ἐκτίσεν τὸ περτειχισμα, δὲν συνέλιπε μετὰ τὴν νεωτέραν Ἱερουσαλήμ, περιλαμβάνουσα πρὸς νότον μέρη, τὰ ὅποια τὸ τεῖχος ἀφίνει ἐκτὸς αὐτοῦ καὶ ἀνερχόμενα ὀλιγότερον ὑψηλὰ πρὸς βορρᾶν. Οἱ κολοσσαῖοι ὄγκοι τοῦ τοίχου τούτου τῶν κλαυθμῶν, παραδείγματος χάριν, ἐνθα θὰ ἐπεθύμει τις νὰ ἀνεύρῃ τὰς ὑπογείους οἰκοδομὰς τῶν ἀνδέρων τοῦ Σολομώντος, χρονολογοῦνται ἀναμφιβόλως ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Ἡρώδου, καὶ ὡς πρὸς τὰς ἐντέχνους ἐπισκευὰς, δι' ὧν ἐπειράθησαν νὰ ἀναπαραστήσωσι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας τὸν Ναόν, πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι μετὰ τὴν ἀξίαν των, εἶναι ἐν ἑλλείψει οἰουδήποτε ἀκριβοῦς ἱστορικοῦ κειμηλίου, μετρίως ὑποθετικά. Πάν ὅ, τι δύνανται νὰ μεταβεβαίωσι τοῦ ἀποδόσῃ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς Ἱερουσαλήμ, ἀν μὴ καὶ ἀκόμη εἰς αὐτὴν τὴν ἐποχὴν τοῦ Σολομώντος, τοῦλάχιστον εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν βασιλέων τοῦ Ἰουδα, εἶναι τὸ ἀρχαῖον ὑπόγειον ὑδραγωγεῖον, ἐκαμμένον εἰς τὸν βράχον τοῦ ὄρους Μόρια καὶ ὅπερ ἐφερε τὰ τόσον ἀναγκαῖα πρὸς ὑδρουν τῆς πόλεως ὕδατα ἀπὸ τῆς κοιλάδος τοῦ Κέδρου εἰς τὴν δεξιὰ μετὰ τῆς Σιλῶνης· πράγματι δὲ ἀρχαῖα τις ἐπιγραφὴ ἐπιτρέπει νὰ ἀποδώσωμεν μετὰ βεβαιότητος τὸ ἔργον τοῦτο εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἐλκιόν.

Εἰς τοῦτο μάλιστα δύνανται νὰ προσθέσῃ τὴν θολωτὴν διώρυγα, ἣτις διήκει κατὰ τὸ βάθος τῆς κοιλάδος τοῦ Τυροπαίου, δεξιὰ μετὰ τῆς Σιλῶνης ἐν τῷ περτειχισματι τοῦ Χαράμ καὶ ἴσως τοὺς δύο μεγάλους μονολίθους, τοὺς ἐδρισκομένους ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῆς Χρυσῆς Πύλης.

Ὅς πρὸς δὲ τοὺς τάφους τῶν βασιλέων, οὗτοι ὑπολείπεται ἀκόμη νὰ ἀνευρεθῶσι καὶ οὐδὲις ἀναζητεῖ αὐτοὺς πλέον σήμερα ἐν τῇ νεκροπόλει ταύτῃ, ἢτοι ἐν διαστήματι ἐποχῆς πολὺ περισσότερο προσφάτου, ἢν ὁ de Saulcy ἐβάπτισεν ἀδίκως μετὰ τὸ ἠχηρὸν τοῦτο ὄνομα.

Σ. Δ.

Ο Κ. Ν. ΣΥΝΑΔΙΝΟΣ

Εὐχαρίστως πληροφοροῦμεθα, ὅτι ὁ διακεκομμένος ὁμογενὴς μουσουργός, ὁ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ διαμένων συνθέτης τῆς Δογίσσης, ἣν εἴχομεν τὴν τύχην ν' ἀκούσωμεν καὶ ἐν Ἀθήναις παρασταθεῖσαν ὑπὸ τῆς περιφημοῦ Ἰταλίδου ἀοιδοῦ Μπελιντσιόνι ἐν τῷ Δημοτικῷ Θεάτρῳ κατὰ τοὺς πρώτους διεθνῆς Ὀλυμπιακοῦς ἀγῶνας, ὁ Κ. Νικόλαος Συναδινός, ἀντάξιός γόνος τῆς συμπαθεστάτης ὅσων καὶ πατριωτικῆς οἰκογενείας τῶν διαπρεψάντων ἐν τῷ ἐμπορικῷ καὶ τοῖς γράμμασι Συναδινῶν ἐν Αἰγύπτῳ, ἐπιμελῶς καταγίνεται εἰς τὴν μουσικὴν καὶ τὴν ποίησιν καὶ ἐπιτυχῶς ἐμελοποίησε πλεῖστα τῶν Ἑθνικῶν δημοτικῶν ἠμῶν ἀσμάτων. Τὰ ὠριότερα τούτων ψάλλουσιν ἤδη κατὰ ἡμέραν οἱ τε μαθηταὶ καὶ αἱ μαθήτριά των κοινοτικῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ σχολείων, τὸν γενικὸν προκαλοῦντα αὐτοὶ ἐνθουσιασμόν.

Ὁ Κ. Ν. Συναδινός, ἀδελφός τοῦ ἀλησιμονήτου Κωνστ. Συναδινῶ γγνωστωτάτου ἡμῖν ἐκ τῆς τότες πατριωτικῆς ἀποῦ δράσεως καὶ τοῦ νῦν Προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς κοινότητος ἀγαπητοῦ καὶ δημοφίλου Κ. Μιχ. Συναδινῶ, ἀμφοτέρων τοσοῦτον εὐεργετικῶς δρασάντων ὑπὲρ τῆς ἑλικῆς καὶ πνευματικῆς προαγωγῆς τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ ὁμογενοῦς στοιχείου, ἀπομακρυνθεῖς ἤδη τοῦ πολυταράχου καὶ περιπετειώδους ἐμπορικοῦ βίου, ὀλοπύχως ἀφιέρωσε τὸν καιρὸν του εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ μουσικοῦ αἰσθηματος παρὰ τοῖς ὁμογενεῖσι ἡμῶν, καταστάς ὁ προσφιλέστερος διδάσκαλος τοῦ ἑλληνικοῦ μικροκόσμου τῶν ἐκπαιδευτικῶν μὴς ἰδρυμάτων τῆς Ἀλεξανδρείας. Τὸ ὄνομα του εὐφύμως πάντοτε ἀκούεται καὶ ἰδίᾳ ἤδη παρὰ τῇ φιλομουσῶ προοδευτικῇ ἀγασί τῆς Αἰγύπτου.

Εἰς τὸν ἐγγενέστατον μουσουργὸν ἀπευθύνομεν τὰ ἐγκάρδια ἡμῶν συγχαρητήρια, εὐχόμενοι αὐτῷ πλήρη ἐπιτυχίαν καὶ εἰς νεώτερα αὐτοῦ ἔργα. ΠΡ...

ΤΙ ΛΕΓΕΤΑΙ ΠΕΡΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Οι άγιοι, οι όποιοι πριν νικήσωσι τά πάθη των, είχαν, ως φαίνεται, ικανάς ληψοδοσίας με τας θυγατέρας τής Εύας, άφου παρητήθησαν από τά αγαθά του κόσμου τούτου, έρριψαν ανάθεμα εις τó παρελθόν και ύπηρξαν ιδιαίδόντως αύστηροί προς τας γυναίκας. Ίδου τί λέγουσι περι αυτών :

Ο Άγιος Βερνάρδος:— Η γυνή είναι μοναδικόν όργανον του διαβόλου.

Ο Άγιος Γρηγόριος:— Η γυνή έχει τó δηλητήριον τής σρκός και τήν κακίαν του σκορπίου.

Ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος:— Έξ όλων των άγριων θηρίων τó φοβερώτερον είναι ή γυνή.

Ο Άγιος Αύγουστίνος:— Η γυνή είναι ή πληθοπαρκαγωγός (πολλαπλασιαστής) των άμαρτιών.

Ο Άγιος Κυπριανός:— Καλάι γυναίκες υπάρχουν δλίγιστα και πäs τις πρέπει πολύ νά προσέχη και νά μη σχετιζεται με αυτάς.

Ο Πέτρος Άχιλλιος του Μπραμπάντ:— Γυναίκες, γυναίκες, είναι τó μέγα Βασιλειον, όπερ τυρανεύει τήν φύσιν όλόκληρον.

Ο Πάτερ Σόλις:— Η γυνή δύναται νά συντελέση, ίνα και ό φρονιμώτερος άνήρ γείνη ό βλακωδέστερος των θνητών.

Ο Διογένης: (όστις άλήθως δέν αναγνωρίζεται ως άγιος, άλλ' αίτία τούτου είναι ή αρχαιότης, καθ' ήν έζη ως φιλόσοφος): Ίδών ποτε γυναίκα κρεμασμένη από δένδρου, είπε μειδίων:— Πόσον θά ήτο ώραίον, εάν όλα τά δένδρα έφερον τοιούτους καρπούς!

Άλλ' άπέναντι των θεαρέστων τούτων όσων και σκοτεινών άφορισμών των όσιων Πατέρων άντηχοϋσιν ως έαρος ώδή οι ώραίοι λόγοι του Βύρωνος :

«Άχ! Γυναίκες, γυναίκες, ποίος σās είδε και δέν σās ήγάπησεν;»

Άν έρωτήσωμεν και τους ποιητάς, ίδου τί μάς λέγουν :

Όλον μας τον καρόν γάνομεν έξυμούντες και έξυθειάζοντες τας γυναίκας. Άκαταπαύστως τας άνυφοϋμεν και τας θεοποιούμεν. Μεγαλοποιούμεν δέ τά κάλλη των μέχρι τρίτου ούρανου. Παροτρύνομεν τους άνδρας νά τας εκτιμώσι και νά τας έρωñται και όλα αυτά διότι άνευ γυναικός τó πνεύμα μας βλακοϋται.»

ΔΙΑΦΟΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Έξαφάνισις αστέρος.

Ο άστρονόμος Φλαμαριών έδημοσίευσεν άρθρον περι ένός νέου αστέρος ανακλυφθέντος πρό τινων εβδομάδων υπό τινος Νορβηγού άστρονόμου, όστις τον επωνόμασε «Νέον αστέρα του 1912» και του όποίου ή ανακάλυψις άνηγγέλη υπό όλων των άστεροσκοπειών του κόσμου. Ο άστήρ ούτος εύρίσκετο πλησίον του «Νέου αστέρος 1903» παρά τον Γαλαξίαν. Ο Φλαμαριών λοιπόν παρετήρησεν, ότι ή λάμψις του ήλαττούτο ταχέως.

Τήν 12 Μαρτίου ό άστήρ ούτος ήτο τετάρτου μεγέθους, τώρα όμως δέν είναι πλέον δρατις διά γυμνού οφθαλμού. Φαίνεται ότι καταστρέφεται και ότι ή λάμψις, ήτις εγένετο αίτία τής ανακαλύψεως του υπό των άστρονόμων, ήτο ή τελευταία άναλαμπή άγωνιώντος αστέρος.

Η καλλιτεχνία

Ο νύν βασιλεύς των Βέλγων είναι γνώστης τής ζωγραφικής. Μόλις είχε διαδεχθή εις τον θρόνον τον θρόνον του, ότε μιαν ήμέραν μετέβη, όπως παραστή εις τά εγκαινία ζωγραφικής εκθέσεως.

Η Μεγαλειότης του παρετήρησε πίνακα αναπαριστώντα ποιμνιον προβάτων εις λιμώνα κατά τήν δύσιν του ήλιου και ήθέλησε νά τον αγοράση. Όταν ήρχισε συζητούμενον τó ζήτημα τής τιμής, ό ζωγράφος καλλιτέχνης είπεν εις τον Βασιλέα :

— Μεγαλειότατε, θά μου πληρώσητε άπλως τά πρόβάτά μου εις τήν αξίαν του χρσοπωλείου, δηλαδή πενήντα κοστανά φράγκα έκαστον.

Ο βασιλεύς έρριψε βλέμμα επί του πίνακος, είδε δέκα έως δωδεκα πρόβατα και συνεφώνησε τήν αγοράν.

Τήν επομένην, όποτε ό πίναξ μετεχομίσθη εις τά άνάκτορα, ήρχισεν ή καταμέτρησις των προβάτων. Ο ζωγράφος έδεικνυε πλείστα μικρά λευκά σημεία εις τó βράθος του τοπίου.

— Προσέξατε νά μη λησμονήσητε, Μεγαλειότατε. Υπάρχουν τουλάχιστον χίλια.

— Άλλά τί είναι αυτά; ήρώτησεν ό βασιλεύς.

— Μεγαλειότατε, όλα αυτά είναι πρόβατα.

Ο βασιλεύς Άλβέρτος επλήρωσε, χωρίς νά άντείρη. Ο πίναξ έστοίχισε εις αυτόν πενήντην χιλιάδα φράγκα! Το έργον τούτο έδαρήθη υπό του βασιλέως εις τó Μουσείον τής Λιέγης.

Η διώρυξ του Παναμά

Τό Βερολίνοιον «Τάγμπλατ» εκθέτει τ' άποτελέσματα. τά όποία θά επιφέρη εις τον κόσμο προσεχώς ή διώρυξ του Παναμά. Τό πρώτον θά είναι ή έλάττωσις τής άποστάσεως μεταξύ των άμερικανικών λιμνων του Άτλαντικού, όστινες δίδουσιν έξοδον εις πολλάς χώρας βιομηχανικάς και των του Ειρηνικού Ωκεανού. Ούτως ό άγ. Φραγκίσκος, όστις τώρα διά τής όδου του σκενού Μαγελλάνου απέχει τής Νέας Υόρκης 13,237 μίλια, θά απέχη με τήν νέαν διώρυγα όλιγώτερον των 5,300, επίσης ή άπόστασις μεταξύ Νέας Υόρκης και Βιλαπαράισου θά έλαττωθί περισσότερο ή κατά τó ημισυ, από 8,400 μιλίων εις 4,000 περίπου ή από Νέας Υόρκης εις Γουαϊακίλ, ήτις είναι πλέον των 10,000 εις όλιγώτερα των 3,000, Όσον άφορρά τήν μετά τής Εύρώπης συγκοινωνίαν, ή άπόστασις του Άμβούργου λ.χ. από Βαλπαράισου θά έλαττωθί από 9.300 μιλίων εις 7,700, και ή έξ άγ. Φραγκίσκου εις Άμβούργον από 14,000 εις 8,100 μίλια.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

— Βρέ Γιάννη, άλλαξες και τρόμαξα νά σε γνωρίσω, έγγευες τζέντλμαν. Έλα, πλήρώσε με, γιατί θά σε τουμπάρω.
— Ά, μή θυμόνεις και έγώ δέν είμαι...
— Τί νά μή θυμόνω, που θά σε ξαναύρω; σύ κάθε λιγο άλλαξεις ρούχα.
— Νά, αδελφέ, πάρε τή φωτογραφία μου και θά μ' εύρίσκης, όταν με θέλγης.

Μεταξύ δύο συγκατηγορουμένων.

— Είρετις Γιάννη, αν θέλγης ή ύπόθεσίς σου νά πάη καλά, πρέπει νά λές τά πράγματα ειλικρινώς όπως έχουν εις τον δικηγόρον και αυτός θά σου τά υπερδέσγη.
— Ά, όχι, έγώ θά του τά 'πώ μπερδεμένα, διά νά μου τά ξεκαθαρίση.

Η εξέλιξις του βίου.

— Σού Νίκο νά μου έτοιμάξης τής μπάλας και έγώ θά τής πετώ.

Αι γυναίκες αιωνίως εις τó μέδον.

— Οι άνδρες είναι δύο κατηγοριών, οι μόν κυνηγούν τας γυναίκας, οι δέ θηρεύονται από τας γυναίκας.
Και ως εκ τούτου ούδέποτε θά καύσουν αυται εύρισκόμεναι εις τον δρόμον των άνδρων.

Ο πιστός σύζυγος και τó καθκον.

— Αυτό τó στεφάνι είναι διά τήν μακαρίτισαν. Άς τó θέσω μετ' άφοσιώσεως και εύλαθείας επί του τάφου αυτής, ήτις τόσον σκληρώς με εγκατέλειψε και άς φέρω τήν άνθοδέσμην μετά στοργής εις εκείνην, ή όποία με ακολουθεί.

Ο καθρέπτης και ή φιλάρεσκος.

— Όραία, ώραία, αν και οι άνδρες με βλέπουν ούτως, όπως ό καθρέπτης αυτός, αναμφιδόλως θά τά χάσουν.
Η ύπηρέτσια (έν σπουδή). Κυρία, ό έμπορος, τον λογαριασμό...
Η Κυρία. Καλά, είναι ό πρώτος όπου θά τά χάση.

Εις τον χορόν.

— Έχόρευσα όλας τας Κυρίας, και καμμία δέν μου έκαιμεν έντύπωσιν. Περίεργον και καμμία δέν με πλησιάζει... Θά ήνώνησαν τήν χρεωκρίαν μου και δέν τοίς έκαιμα έντύπωσιν. Άμοιβαία λοιπόν εκτίμησις.

Και ό δεινός κυνηγός.

— Πόσον, καλή μου κοπέλλα, μου πουλάς ένα κοππί.
— Ποιό άπ' όλα θέλεις;
— Νά, τó μικρότερο.
— Τρεις δραχμές:
— Άκριβό, έγώ με μιά ριζιά τó σκοτόνω

και δέν μου κοστιζει παρά είκοσι λεπτά.
— Και τόσαις ώραις που 'μουνα στη λίμνη, διατι δέν τó έκανες;
— Νά, κούταξα έσένα κοπέλλα μου και μου φύγανε τά πουλιά.
— Τότε νά κυττάς τώρα τά πουλιά και ν' αφήσης έμένα ήσυχη και δέν είμαι για σένα.

Ο διευθυντής του Βοτανικού Κήπου των Παρισίων Τοσέν άπέστειλεν εις τον Μπουφόν δύο ώραία σϋκα, ως δείγμα πρωίμου φρεμάσεως. Ο κομιστής ύπηρετής έφαγε τó εν καθ' όδόν. Ο Μπουφόν, όστις εγνωρίζεν, ότι τώ έστέλλοντο πίντοτε δύο, ήνάγκασε τον ύπηρέτην νά όμολογήση τó σφάλμα του.
— Μα πώς τó έκαιμα αυτό; ήρώτησεν ό Μπουφόν.
— Νά, έτσι τó έκαιμα, άπήντησεν.
Και ό ύπηρέτης έφερεν εις τó στόμα του και τó άλλο σϋκον και τó κατέπιεν.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Νομίζω, ότι μέχρι τινός σημείου ή καλλονή είναι ειδωλον, τó όποιον έχει τó δικαίωμα νά δίδη εις όποιον του άρέσει τούς όμους του νά τούς φιλή.

Όλα είναι σύννεφα και μύθοι. Μόν' ή εμορφιά είναι τó φώς, ή άλήθεια.

Τό διαρκώς ώραίον είναι χαρά αιωνία.

Τό μέσον διά νά βλέπη τις τά πράγματα ώραία είναι πολλάκις νά μη τά γνωρίζη ή κατά τó ημισυ.

Η ώριμότης είναι ό μόνος καρπός ό όποιος τρώγεται και άωρος.

Η εύτυχία όμοιάζει προς άγροτικόν ώραιον οίκουμα σκαπαμένον από βροχον και άνθισμένον κρίνον. Πρέπει νά μένωμεν κατέναντι του. Άν έμβωμεν μέσα, δέν τó βλέπομεν πλέον.

Η εύτυχία είναι ή ως κι ιδεώδες ή ως καθήκον άφοσιώσεως τó μέσον δέ τó ασφαλέςτερον τó άγον εις τήν άνάπαυσιν είναι ή θυσία.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

33 Αίνιγμα.

Τ' ὄνομα τοῦ λαμβάνω
πρὶν εἶτι γεννηθῶ
αὐτὸ ἀλάσσω πάλιν
εὐθὺς ὡς γεννηθῶ.

Ἰσως κατόπιν μὲ ἰδῆς
πλὴν σήμερον, ὦ φίλε,
εἰς μάτην προσπάθῃς.

34. Πρόβλημα.

Ἄλωπῆς εὐρίσκεται εἰς 72 ἀλμάτων ἀπόστασιν ἀπὸ λαγωνικοῦ καὶ κίμενι 9 ἄλματα καθ' ἓν χρόνον ὁ κύων κίμενι 5. Ἄλλα 3 ἄλματα τοῦ λαγωνικοῦ ἰσοδυναμοῦσι πρὸς 7 τῆς ἀλώπεκος. Ζητεῖται μετὰ πόσα ἄλματα ὁ κύων θά προφθάσῃ τὴν ἀλώπεκα.

35. Συμπλήρωσις.

O* θ*** φ*****
α***** γ***

Λύσεις 18 τεύχους

26. Ἄν-ἴα=άνια.
27. Πῦρ-ἄγρα=πυράγρα.
28. Γηράσκω δ' αἶε πολλά διδασκόμενος.
29. Χαλεπὸς πόλεμος γὰρ ἀδελφῶν.

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κ. Α. Κ. Ἀσμοῦν. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Γράφομεν.—Ν. Π. Βῶλον. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Ἀπληγήσαμεν.—Ε. Π. Καρτούμ. Αναμένομεν νεωτέραν σας.—Ν. Μ. Βῶλον. Βραχέϊαι ἐλήφθησαν. Νέοι συνδρομηταὶ ἐνεγράφησαν.—Σ. Α. Σουλινῶ. Ἐπιστολὴ καὶ συνδρομὴ ἐλήφθη εὐχαριστοῦμεν. Σᾶς ἐγράψαμεν συστικῶς τῷ Πανοράματι.—Κ. Α. Ὀδησσόν. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Ζητούμενα φύλλα σᾶς ἀπεστάλησαν.—Ζ. Κ. Σίδνεϋ. Στεροῦμεθα ἐπὶ πολλὸν χρόνον ἀπαντήσεώς σας. Αναμένομεν ταύτην.—Τ. Κ. Ἰωννῆνα. Ἐπιστολὴ καὶ συνδρομαὶ ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Γράφομεν.—Β. Π. Καρτούμ. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Ἀπληγήσαμεν.—Σ. Γ. Ι. Σεβαστοῦπολιν. Ἐπιστολὴ καὶ συνδρομὴ ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀπόδειξις στέλλεται ταχυδρομικῶς.—Κ. Γ. Κ. Freeport. Ἐπιστολὴ καὶ συνδρομὴ ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν.—Ι. Κ. Σ. Μαγγάλια. Δελτάριον ἐλήφθη. Ἀπληγήσαμεν. Ἐλπίζομεν ἐλάβατε ἅπαντα.—Δ. Σ. Ταϊγάτον. Σᾶς ἀπληγήσαμεν. Αναμένομεν νεωτέραν σας.—Κ. Δ. Τ. Σμόρην. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Σᾶς ἐνεγράψαμεν. Εὐχαριστοῦμεν.—Π. Θ. Κ. Redjaf. Ἐπιστολὴ καὶ ἐπιταγὴ ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Γράφομεν.—Δ. Κ. Σιδάμον. Ἐπιστολὴ καὶ cheque ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.

Παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ καθυστεροῦντες συνδρομαὶ τῆς «Φύσεως» εὐχαριστοῦμενοι νὰ μᾶς ἀποστελῶσι ταύτας συντόμως, ἀναλογιζόμενοι τὰς πολλὰς δαπάνας εἰς αὐτὰς ἀποβαλλόμεθα.

ΕΛΛΗΝΟ-ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Συνεστήσαμεν γραφεῖα εἰσπραξέως λογαριασμῶν καὶ ἀποδείξεων, ὡς καὶ προμηθείας οἰουδήποτε ἀντικειμένου ἐξ Ἑλλάδος καὶ Αἰγύπτου ἐπὶ ἀναλόγῳ προμηθεῖν ἐν Ἀθήναις καὶ Ἀλεξανδρείῃ. Οἱ ἐπιθυμοῦντες τόσον ἐν Ἑλλάδι, ὅσον καὶ ἐν Αἰγύπτῳ, νὰ ἀναθέσωσιν ἐν ταῖς γραφεῖαις ἡμῶν ἀποδείξεις ἢ λογαριασμοὺς πρὸς εἰσπραξίν ἢ τὴν προμήθειαν οἰουδήποτε ἀντικειμένου, δύνανται ν' ἀπευθύνονται ἐν Ἑλλάδι μὲν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς «Φύσεως»

Κύριον Φρ. Πρίντεζην καὶ Σία
Ὁδὸς Ἀροῦνη ἀρ. 4

Εἰς Ἀθήνας

Οἱ δὲ ἐν Αἰγύπτῳ πρὸς τὸν κ. Φ. Γεννατᾶν καὶ Σιχ, ἐδὸς Σερῖφ Πισσᾶ, ἐναντι Με-
λαγχαινοῦ Εἰς Ἀλεξανδρείαν

ΛΕΟΝΤΟΣ ΤΟΑΣΤΟΙ

ΤΟ ΖΩΝΤΑΝΟ ΠΤΩΜΑ

Δράμα εἰς πράξεις ἐξ καὶ εἰκόνας δώδεκα.
(μετάφρασις ἐκ τοῦ ρωσικοῦ).

Εὐρίσκεται παρ' ἡμῶν καὶ ἀποστέλλεται ἐλεύθερον ταχ. τελῶν ἀντὶ δρ. 1.10 παντὶ τῷ αἰτοῦντι καὶ ἀποστέλλοντι τὸ τίμημα εἰς γραμματόσημα ἢ ἄλλως.

ΜΕΓΕΘΥΝΣΙΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΩΝ

Ἀντὶ δρ. 25 ἀναλαμβάνουσι τὰ ἡμέτερα γραφεῖα τὴν μεγέθυνσιν εἰς μέγα σχῆμα οἰασδήποτε φωτογραφικῆς εἰκόνας καὶ ἀποστολῆς αὐτῆς ταχυδρομικῶς ἐν κυλινδρικῷ χαρτονίῳ. Μετὰ πλεισίον καὶ καλῶς περιεληγμένου ἀντὶ δρ. 28.
Ἔργασια καλλιτεχνικῆ ἀπαράμιλλος.

Ἡ ΑΣΠΑΣΙΑ ΤΟΥ ΧΑΜΕΡΑΙΓΓ

Ὀλίγα ἀντίτυπα μένουσι ἐκ τοῦ ἐξόχως λαμπρῶς ἐκτυπωθέντος βιβλίου τοῦτου ἐν Λευρίᾳ, τὸ ὁποῖον ἐκτὸς τῆς ἐνδιαφερούσης ὕλης τοῦ ἀποτελεῖ καὶ λαμπρὸν κόσμημα πάσης βιβλιοθήκης εὐρίσκεται καὶ παρ' ἡμῶν καὶ τιμᾶται διὰ τοὺς συνδρομητὰς τῆς «Φύσεως» χρυσοῦμενον πολυτελὲς 12 φρ. καὶ χαρτόδετον φρ. 8. Ἀπαρτίζεται δὲ ἐκ τριῶν μεγάλων τόμων.

ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΤΟΑ

Ἐξεδόθη ἐσχάτως τὸ τελειότερον τοῦτο Ἡμερολόγιον τοῦ κ. Ἀρσείη με ὕλην ἐνδιαφερόμεν καὶ περισσὴν φιλοκαλίαν, ἐστολισμένον δὲ καὶ με πολλὰς καλλιτεχνικὰς εἰκόνας. Εὐρίσκεται εἰς ὅλα τὰ Βιβλιοπωλεῖα.

ΠΑΝΟΡΑΜΑ

Ἐν ταῖς ἡμετέροις γραφεῖαις εὐρίσκονται ὀλίγα ἐτι σώματα τοῦ «Πανοράματος» χρυσοῦμενου, ἐν ᾧ περιέχονται καλλιτεχνικαὶ εἰκόνας τῶν Βασιλέων καὶ Πριγκιπῶν, ὑπουργῶν καὶ ἐπιστῆμων ἀνδρῶν τῆς Ἑλλάδος, ὡς καὶ πλείστων πόλεων καὶ ὠραίων τοπίων.